
HN ND8U Z

Henrik af Navarra.

Drama i fire Acter

af

C. Hauch.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1863.

Henrik af Navarra.

Drama i fire Acter

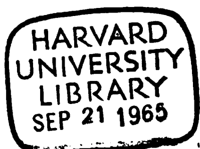
af

C. Hauch.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1863.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Henrik af Navarra

af

C. Hauch.

Personerne:

Henrik, Konge af Navarra, siden bekjendt under Navn af Henrik den Fjerde.

Catharina af Medici, Kongen af Frankrigs Moder.

d'Aubigné, Overstaldmester hos Kong Henrik.

Baron de Lezay.

Adele de Lezay, hans Broderdatter.

Grev Corbinelli, } i Dronning Catharinas Følge.
Mad. Rebours, }

Fontenay, Adelsmand hos Kong Henrik.

l'Etoile, Kammertjener hos Kong Henrik.

Gaspard, Tjener hos d'Aubigné.

En Page.

Hoffolk, Damer i Dronning Catharinas Følge.

Scenen er i Neval ved Kong Henriks Hof eller nær derved i Omegnen.

Første Act.

En stor Sal.

Første Scene.

Kong Henrik. d'Aubigné.

Henrik.

Du har Noget at udsætte derpaa, hvad der saa skeer, d'Aubigné, men denne Gang synes det dog, som vi har Lykken med os. Efter en saa vild Kamp, hvori baade Dronningen og det hele catholske Frankrig syntes at have svoret os Undergang, kommer hun selv til os og rækker os Haand til et Forlig, hvorved vor Stilling bliver endnu bedre end før Krigen, er det ikke et stort Held?

d'Aubigné.

Og troer I, at hun nu virkelig vil holde dette Forlig?

Henrik.

I Begyndelsen ganske vist; desuden har jeg stærk Formodning om, at Hertugen af Guise tænker paa

at bemægtige sig Frankrigs Krone, jeg veed ogsaa, at To af hans Fortrolige opholde sig i Languedoc, jeg har opgivet deres Navne for Gouverneur d'Anville og bedet ham at lægge Beslag paa deres Papirer. Men hvis nu denne min Formodning bekræfter sig, da maa Dronningen holde sig til os, thi vi er dog det stærkeste Værn mod den oprørske Hertug.

d'Aubigné.

Tag Jer i Vare for denne Dronning! Hun er en Slange, der forgifter Luften, hvor den kommer.

Henrik.

Husk paa, at hendes Søn dog behersker Frankrig, og at hun igjen behersker ham.

d'Aubigné.

Tag Jer i Agt for hende, siger jeg! Blot det, at hun er her, vækker allerede Mistro mod Jer; desuden udspreder hun det Rygte overalt, at I tænker paa igjen at antage den papistiske Lære.

Henrik.

Troer Du paa det?

d'Aubigné.

Hvorfor skulde jeg ikke tro paa det? Hvad engang er skeet, kan vel skee igjen.

Henrik.

Da er Du den Eneste af alle vore Venner, der troer derpaa.

d'Aubigné.

Jeg beder Eders Majestæt tilgive mig, I er en Søn af en tapper, men tillige høist vægelsindet Fader.

Henrik.

Du er noget nærgaaende d'Aubigné, men dertil er jeg da vant; forresten skulde Du dog heller ikke nu fortie, hvad Du saa tidt har sagt, at jeg ogsaa er en Søn af den ædleste og meest trofaste Moder.

d'Aubigné.

Det er sandt, og dette er vel Oprindelsen til den sammensatte Malm, hvoraf I er støbt. Iøvrigt negter jeg ikke, at der er mere Godt hos Eders Majestæt, end man efter Eders lange Ophold ved Catharinas Hof skulde vente.

Henrik.

Det er dog Meget, at Du vil indrømme det.

d'Aubigné.

Oprigtig talt, vi Calvinister har dog vel nogen Grund til Mistro; I omgaaes jo daglig med disse Helgendyrkere og behandler dem ligesaa venlig, som I behandler os.

Henrik.

Ja, jeg jager med dem, det er sandt; paa Jagten er en Catholik, der skyder godt, mig meget kjærere end en Calvinist, der feiler sit Maal.

d'Aubigné.

Men I tillader ogsaa, at de opstille deres Afguds-

billeder paa Slottet selv; her lige udenfor hænger jo Billedet af den hellige Jomfru, som de kalde hende; og vi kan da daglig have den Dienslyst at see, hvorledes Dronningen og hendes Frøkener bøie Knæe for hende baade Morgen, Middag og Aften.

Henrik.

Nu, at Catholikerne bøie Knæe for en deilig Jomfru, det er ikke det Sletteste, man kan sige dem paa.

d'Aubigné.

Deri gjenkjender jeg Eders letsindige Faders Aand, det var vel ogsaa den, der drev Jer paa Bjørne-jagt forgangen Søndag midt under Prækenen, da vi Andre vare samlede i Kirken.

Henrik.

Jeg maatte jo dog see at holde de vilde Bjørne borte, for at de ikke skulde forstyrre mine gode Prædikantere i deres Iver.

d'Aubigné.

I slaaer Alt hen i Spøg, man veed aldrig ret, hvordan man er faren med Eders Majestæt.

Henrik.

Naar jeg finder et Indfald paa min Vei, saa tager jeg det op, og det gjør nok Du med.

d'Aubigné.

Men I beholder Alt, hvad I finder, som Eders

Eget, uden at spørge efter Eiermanden, hvem det fra først af tilhører.

Henrik.

I disse Dage er Du ret i Dit elskværdige Lune, d'Aubigné.

d'Aubigné.

Kan det være Andet, naar jeg daglig har Aarsag til Ærgrelse.

Henrik.

Hvad ærgrer Du Dig over?

d'Aubigné.

Over Eders Majestæt. I kunde være saa stor, og giver Ier dog af med saa ringe Ting; en Sløife paa Grevinde Grammonts Bryst har mangen Gang bragt Ier til at forsømme de vigtigste Forretninger.

Henrik.

Til Gjengjeld arbeider jeg tidt med en saadan Iver, at jeg ikke har en Tanke tilovers for Madame Grammont.

d'Aubigné.

I er det letsindigste Menneske paa Jorden; jeg har seet Ier efter en vunden Træfning at lade Seirens Frugter slippe Ier af Hænderne og at galoppere bort fra Valpladsen blot for at lægge et Par Faner for Eders Elskedes Fod.

Henrik.

Det er sandt, d'Aubigné, det har jeg gjort, men

jeg var forelsket dengang saaledes, som man efter den første Ungdom sjelden bliver det. Men Du har godt ved at tale, Du kjender ikke til Kjærlighed.

d'Aubigné.

Det er muligt. (Afsides). Nei, nu kan jeg ikke sige det, jeg vilde skamme mig som en Hund, hvis han vidste, hvordan det staaer sig med mig. (Høit). Gud holde Jer fast i Troen, det er det Vigtigste.

Henrik.

Jeg er ligesaa fast i Troen som Du. Mangfoldige Gange har jeg i mit Liv skimtet Guds Finger, han har ofte frelst mig, selv i den yderste Fare, og det vil han endnu tidt gjøre, haaber jeg.

d'Aubigné.

Saa er det vel i Haabet derom, at I driver et saa vildt Spil med Eders Liv paa Valpladsen. Eders Majestæt vil aldrig gjøre mig saa stor en Glæde, at den kan opveie den Angest, jeg føler, naar jeg er Vidne til Eders rasende Forvovenhed.

Henrik.

Naar vi slutte Fred, saa er det forbi, d'Aubigné.

d'Aubigné.

Gud skjenke Jer noget mindre Letsind, det beder jeg daglig om.

Henrik.

Og Gud skjenke Dig noget mindre Tungsind og

Bitterhed, d'Aubigné! Letsindigheden kan aftage med Aarene, men Bitterheden tiltager som oftest. Men kom nu, følg med mig! Jeg rider lidt ud i den friske Morgenluft.

d'Aubigné.

Tillad mig hellere denne Gang at blive hjemme.

Henrik.

Nu saa farvel, d'Aubigné! Hvis jeg ikke drager al den Nytte af Dine Formaninger, som Du ønsker, saa maa Du dog tilstaae, at jeg med Taalmodighed hører paa dem.

d'Aubigné.

Taalmodigheden er dog ikke altid saa stor, husker I dengang, da I drog Eders Sværd imod mig?

Henrik.

Det er jo en gammel Historie, den vil vi ikke mere tale om.

d'Aubigné.

Jeg har ladet Eders andalusiske Hest føre frem.

Henrik.

Godt, farvel, d'Aubigné! og see til, at Dit Lune bliver noget bedre, til jeg kommer tilbage. (Gaaer).

d'Aubigné (alene).

God er han, det er vist, men dog ikke nær saa god som dengang, da han ikke havde indaandet

nogen anden Luft end den, der indesluttes mellem Navarras Bjerge.

(Seer ud af den aabne Dør).

Ved Gud, der er hun! — O, jeg beder Jer,
Jeg har et Ord at sige Jer — nei her;
Thi udenfor der er det ikke sikkert.

Anden Scene.

Adele de Lezay i Reiseklæder. **d'Aubigné.**

Adele.

Saa siig, hvad ønsker I, men skynd Jer blot!
Thi jeg skal reise, som I vel kan see.

d'Aubigné.

Hvor skal I hen?

Adele.

Kun til min Onkels Slot,
Det ligger nær herved; Iovermorgen
Tænker jeg vel, at jeg er her tilbage.

d'Aubigné.

O, tilgiv mig! Men I det veed, min Frøken,
Thi sikkert har I læst det i mit Øie,
At jeg Jer elsker.

Adele.

Kan jeg troe det muligt?
Den strenge d'Aubigné, han, som man kalder
En Mand af Jern, kan han i Sandhed elske?

d'Aubigné.

Ja, elske kan jeg, det har I mig lært.

Adele.

Men jeg har ingen Tid, jeg skal afsted.

d'Aubigné.

Nei, bliv!

Adele.

Hvis virkelig I elsker mig,
Da bør I knæle for mig, d'Aubigné,
Thi saadan er det Skik i dette Land,
Naar Nogen beiler til en Dames Gunst.

d'Aubigné.

Jeg knæler kun for Gud, min ædle Frøken.

Adele.

Ja saa; farvel! Jeg maa afsted.

d'Aubigné.

Nei, hør mig!

Adele.

Kjender I ei min Onkel?

d'Aubigné.

Nei, desværre.
I veed, det er kun i den sidste Tid,
At vi har valgt vort Ophold i Reval.
— Men siig mig blot —

Adele.

Jeg tør ei blive længer.

d'Aubigné.

Det smerter mig, at I skal bort herfra,
Og dog jeg knap tør ønske Jer tilbage.

Adele
(vender sig igjen til ham).

Hvad mener I med det?

d'Aubigné.

Min ædle Frøken,
Jeg mener kun —

Adele.

Nei, tys! Der kommer Nogen,
Slip mig for Himlens Skyld! Jeg maa afsted!
(Iler ud af en Sidedør).

Tredie Scene

Dronning Catharina træder ind, fulgt af **Mad. Rebours** med flere Damer og nogle Pager. **d'Aubigné.**

Catharina
(til d'Aubigné, der bukker for hende).

Hvor er Kongen?

d'Aubigné.

Reden ud, Eders Majestæt!

Catharina.

Hent ham!

d'Aubigné.

Naar vi blot vidste, hvor han er reden hen,
Eders Majestæt.

Catharina.

Naar jeg ønsker det, tænker jeg da nok, at I finder ham.

d'Aubigné.

Der skal øieblikkelig blive sendt ridende Bud efter ham paa alle Veie, hvis Eders Majestæt da vil vente ham i Eders Værelser og have Taalmodighed et Øieblik, saa —

Catharina.

Jeg har nu den Grille, at jeg vil vente ham her. (Sætter sig. d'Aubigné bukker og vil gaae). d'Aubigné!

d'Aubigné (bliver staaende).

Catharina.

I er en tapper Mand; hvis I ønsker det, skal jeg anbefale Jer til min Søn, han er en Elsker af Tapperhed. Det vil være ham kjært at see Eder i sin Tjeneste.

d'Aubigné.

Jeg forlader ikke min Konge, Eders Majestæt, thi uden at ville fornærme nogen Anden, saa mener jeg dog, at han er den bedste Herre, jeg nogensteds kan finde.

Catharina.

Gaa! (Til de Andre). Vent mig udenfor! (Til Mad. Rebours). Du kan blive!

(De gaae Alle, med Undtagelse af Mad. Rebours).

Fjerde Scene.

Dronning Catharina. Mad. Rebours.

Catharina.

Nu er det vist, at d'Aubigné skal bort.

Mad. Rebours.

Det er begribeligt, at I ham hader.

Catharina.

Jeg hader Ingen.

Mad. Rebours (afsides).

Og Du elsker Ingen.

Catharina.

Nei, det er ikke Had, der driver mig.
Jeg vil kun styrke Frankrigs Kongemagt;
Og alle dem, der hæve sig for høit
Blandt dette Lands Vasaller, maa jeg knuse.

Mad. Rebours.

Vil I da knuse Henrik af Navarra?

Catharina.

Der gives Tanker, der endnu kun ligge
Som Muligheder dybt i Sjælens Indre.

Mad. Rebours.

Ja, jeg begriber det.

Catharina.

Dog denne d'Aubigné skal bort herfra.

Mad. Rebours.

Men hvis det gjelder om en Kamp tilsidst
Imod den overmodige Hertug Guise,
Troer I da ei, at I vil savne ham?

Catharina.

Derfor han ei skal døe, men han skal bort.

Mad. Rebours.

Tillader Eders Majestæt et Spørgsmaal?

Catharina.

Nu da?

Mad. Rebours.

Er det Kong Henrik af Navarra,
Eller den høist forvovne Hertug Guise,
Hvis Straf og Overmod skal straffes strengest?

Catharina.

Det er en daarlig, ubesindig Tale.

Mad. Rebours.

Tilgiv!

Catharina.

Kong Henrik er min Svigersøn, det veed Du;
Men Hertugen er jo den Hjørnesteen,
Hvortil den hellige Kirke støtter sig,
See derfor ønsker jeg dem al den Lykke,
Der kan forenes med vort Frankrigs Hæder.

Mad. Rebours (affides).

See saa! Nu lyver hun da og for mig.
(Høit).
Jeg indseer, det var et enfoldigt Spørgsmaal.

Catharina
(seer sig om og siger derpaa halv sagte).

Skaf mig at vide, hvilke skjulte Planer
Grev Corbinelli gjemmer i sit Bryst.

Mad. Rebours.

Har I da ingen Tiltro meer til ham?

Catharina.

Spørg ei derom, men gjør, hvad jeg befaler.

Mad. Rebours.

Ja, Eders Majestæt.

Catharina.

Jeg stoler kun paa Dig, paa ingen Anden.

Mad. Rebours.

Hvad jeg formaaer, det skal jeg sikkert gjøre.

Catharina.

Han taler ei om Dig, som Du fortjener.

Mad. Rebours.

Nei, han bagtaler os saa tidt, han kan,
Det har jeg længe vidst, min ædle Dronning.

Catharina.

Lad ham ei mærke, hvad Du tænker om ham.

Mad. Rebours.

Nei, sikkert ei, det falder af sig selv,
Thi naar vi Valget har imellem Sandhed,
Min ædle Dronning, og Forstillelse,
Da vælge vi naturligviis den sidste.

Catharina.

Hvo Kunsten fatter, øver den med Taushed,
Og han forraader ikke selv sit Spil.

Mad. Rebours.

I har bestandig Ret, min Herskerinde.

Catharina.

Gaa nu i Messen, Barn, og bed en Bøn
Til Himlen for os Begge.

Mad. Rebours.

Det skal skee.

Catharina.

Vær klog og tro, og dog som Slangen listig.
(Giver et Vink, at hun skal gaae, Mad. Rebours bliver dog endnu staaende).

Catharina.

Hvad ønsker Du?

Mad. Rebours.

Tilgiv, endnu et Spørgsmaal!
Har I sendt Frøken de Lezay tilbage?

Catharina.

Ja vist; hun troer at komme snart igjen,

Men det vil neppe skee, hun kjeder mig,
Hun duer ei for mig og mine Planer.

Mad. Rebours.

Og dog hun fængslet har Grev Corbinelli.

Catharina (efter et Ophold).

Det er vel snarest hendes Onkels Rigdom,
Der fængsler ham, thi den skal hun jo arve.

Mad. Rebours.

Men ogsaa d'Aubigné, trods al sin Vildskab,
Er fangen i den skjønne Jomfrus Garn.

Catharina.

Veed Du det vist? Har Du Dig ei bedraget?

Mad. Rebours.

Vær sikker paa, jeg tager ikke feil.

Catharina.

Ja saa. Det vil forandre Spillets Gang.
Men gaa nu bort!

Mad. Rebours.

Der kommer Corbinelli.

(Hun gaaer).

Femte Scene.

Dronning Catharina. Grev Corbinelli.

Corbinelli.

Jeg bringer nye Beviser, høie Dronning,
Paa denne d'Aubignés Forræderi.

(Giver hende nogle Breve).

Catharina (læser deri).

Ja, det vil styrte ham i Henriks Gunst,
Men hvordan fik Du dem?

Corbinelli.

Af le Fervaques,
En Adelsmand, som jeg med Guld har vundet,
Og som har laant dem paa forskjellige Steder.

Catharina.

Jeg takker Dig, Du er en kløgtig Mand.

Corbinelli.

Min Kløgt er Intet imod Eders, Dronning.

Catharina
(ser igjen i Brevene og vedbliver af og til at læse deri til Scenens Ende).

Du er den Eneste, paa hvem jeg stoler.

Corbinelli.

Naar denne d'Aubigné forvises — det I veed
Langt bedre vel end jeg — da brister Baandet
Imellem Henrik og hans bedste Stridsmænd,
Da holder I Navarra i Jer Haand.

Catharina (tankefuld).

Dog var det muligt, at vi selv engang
Blev tvungne til at knytte Baandet atter.

Corbinelli.

Jeg er en Lærling kun mod Jer i Kunsten,
Derfor jeg fatter ei —

Catharina.

Der er en Magt, som vandrer

Igjennem Tiderne med lydløs Gang,
Den leder tidt mig til et andet Maal,
End det, hvortil jeg sigter, Corbinelli.

Corbinelli.

Hvorledes det?

Catharina.

En kyndig Astrolog
Har forudsagt, at Henrik af Navarra
Omsider skulde vorde Frankrigs Hersker.

Corbinelli.

Og troer I virkelig —

Catharina.

Han sagde mig,
At det stod skrevet mellem Himlens Stjerner.

Corbinelli.

Tilgiv, at jeg fordrister mig at spørge,
Om det er sikkert, om I selv har læst det.

Catharina.

Du er en Atheist, der Intet troer.

Corbinelli.

I veed, at daglig jeg besøger Messen.

Catharina.

Nu, bedre dog en Atheist som Du,
End en forhærdet Hugenot som Henrik.

Corbinelli.

Hvis Astrologens Spaadom ængster Jer,
Saa veed I jo, der gives Midler —

Catharina.

Nei!
Thi der kan komme Tider, Corbinelli,
Hvori jeg vilde savne ham, forstaaer Du?
(Efter et Ophold).
Jeg skrevet har et Brev til Hertug Guise,
Det maa befordres hurtig.

Corbinelli.

Det skal skee.

Catharina.

Hvis han vil afstaae nogle faste Stæder,
Som jeg betegnet har i dette Brev,
Og der ham give saadan Overmagt,
At den kan vorde farlig for os selv,
Da lover jeg at staae ham trolig bi
Mod denne Kjætterslægt, der trodser Kirken;
Men hvis han ei vil vende sig til os,
Da twinges vi — skjøndt høilig mod vort Ønske —
Til at beskytte denne vantro Konge,
Som er den Eneste, der da kan bruges
Til Modvægt mod ham selv og mod hans Tilhæng.

Corbinelli.

Godt, Evers Majestæt.

Catharina.

Tidt frygter jeg, at Hertugen af Guise
Kan blive mere farlig end Navarra,
Og denne Frygt er det, der driver mig
Til mod Dit Raad at slutte Fred med Henrik.

Corbinelli (afsides).

Og denne Frygt skal Hertugen erfare.

(Høit).

Ja, det er vanskeligt, min Herskerinde,
At seile mellem Scylla og Charybdis.

Catharina.

Spar ei paa Smiger, ei paa favre Taler,
Og ei paa Guld, men vær forsigtig, husk,
At Din Letsindighed Dig tidt har skadet.

Corbinelli.

Jeg negter ei, at I har Ret, min Dronning.

Catharina.

Skaf mig at vide, hvad Madame Rebours
I Hjertet gjemmer, hvad hun pønser paa.

Corbinelli.

I veed, hun er Kong Henriks Elskerinde.

Catharina.

Det har jeg tilladt selv.

Corbinelli.

Troer I da ei, hun hvisker ham i Øret
Heel Meget, som han aldrig burde vide?

Catharina.

Ja, det er meget muligt, Corbinelli,
Thi kun paa Dig alene kan jeg stole.
— Men det er sandt, nær havde jeg det glemt,
Man har fortalt mig, at Du er forelsket.

Corbinelli.

Hvor kan I troe, at jeg —

Catharina.

Men, Corbinelli,
Jeg er ei vred derover.

Corbinelli.

Og i hvem?

Catharina.

I Frøken de Lezay og hendes Rigdom,
Og denne d'Aubigné er Din Rival.

Corbinelli.

Min ædle Dronning, jeg —

Catharina.

Hør, Corbinelli!
Det er en Brud, som passer sig for Dig.
Reis strax til hendes Hjem, og jeg skal skrive
Med egen Haand et Brev til hendes Onkel;
Og Alt, hvad jeg formaaer, hvad Frankrig mægter,
Rigdom og Ære, Rang og Hoffets Glands,
De tynge skal i Skaalen til Din Fordeel,
Paa saadan Viis kan jeg fordoble Straffen,
Som den dumdristige Kjætter har fortjent.

Corbinelli.

Hvordan skal jeg Jer takke for Jer Godhed?

Catharina.

I fire Dage giver jeg Dig Frist,
At Du kan bringe denne Sag til Ende.
— Men tys! der kommer Kongen, gaa Din Vei.
(Corbinelli gaaer ud af en Sidedør).

Catharina (alene).

Han er en Atheist, men han er brugbar,
Og jeg har elsket ham i fordums Tid.
— Dog hvis engang — men jeg er dog —
(Seer sig om).
Ja, ja,
Jeg er alene med min stille Tanke,
Og intet jordisk Øre lytter til,
Hvad Hjertet sagte hvisker til sig selv.
— Hvis jeg engang ham offrede til Døden
— Jeg siger ei, at jeg det vil, men hvis —
Det blev et helligt Værk til Kirkens Ære,
Der kunde rense mig fra mange Synder.

Sjette Scene.

Dronning Catharina. Kong Henrik.

Henrik
(til de Udenforstaaende).

Vær forsigtig med min smukke Hest, læg et Tæppe over den! (Nærmer sig). God Morgen, Eders Majestæt! I viser mig en stor Ære ved at komme hid.

Catharina.

Da I ikke har funbet for godt at indfinde Jer hos mig, som I ellers hver Morgen pleier, saa har jeg taget mig den Frihed at komme til Eder.

Henrik.

Jeg beder at undskylde min Forsømmelse, men jeg troede ikke, at I var saa tidlig synlig.

Catharina.

Jeg har modtaget Efterretninger fra min Søn, han er villig til at gaae ind paa Eders Forslag.

Henrik.

Gud være lovet! Det er maaskee ikke ganske forsigtigt at sige det ligefrem, og dog vil jeg ikke skjule det, mit stakkels Folk trænger høilig til Fred.

Catharina.

Ifald I dog blot strax vilde, hvad I dog tilsidst maa ville.

Henrik.

Hvad da?

Catharina.

Da skulde den overmodige Hertug Guise snart bøie sig for vor forenede Magt.

Henrik.

Troer I?

Catharina.

I er vor Tids største Hærfører.

Henrik.

Tilgiv, Madame! Men jeg har ogsaa under-

tiden anvendt Smiger, og veed derfor saa temmelig, hvad den er værd.

Catharina.

I er en Fyrste fuld af Ridderlighed og Galanteri, derfor hører I hjemme mellem os, og ikke hos disse psalmesyngende Hugenotter.

Henrik.

Jeg vil gjerne tilstaae, Madame, der var en Tid, da en Dands med En af Eders skjønne Jomfruer var mig kjærere end vore Præsters allerbedste Prækener.

Catharina.

Og det hørte netop med til Eders Elskværdighed, og den vil disse Hugenotter aldrig tilgive Jer; I skulde kun vide, hvordan de tale om Jer, der er nu denne d'Aubigné, for Exempel.

Henrik.

Jeg veed det nok, Madame, at være misfornøiet, det er nu hans Fornøielse, og dog er han den ærligste og troeste Ven, jeg eier.

Catharina

For at I kan see, hvor tro han er, saa beder jeg Jer om at kaste et Blik i disse Breve.

(Giver ham et Brev).

Henrik.

Hvad er det?

Catharina

(peger paa et Sted i Brevet).

Læs dette Sted, det er om Eder selv, han skriver.

Henrik (læser).

„Jeg var engang tilstede hos Grevinde Gram-„mont, da hun fik en Billet fra ham, hvori der stod, „at han vilde være hende tro lige til sin Død, jeg „raadede hende blot at føie et lille Bogstav til, og „at forandre Ordet „tro" til „utro", da vilde det „Hele komme Sandheden nærmere."

Catharina.

Hvad siger I dertil?

Henrik.

Jeg siger, at det er noget uforskammet, men ellers er det et ganske morsomt Indfald.

Catharina.

Har Eders Majestæt intet Andet at bemærke derved?

Henrik.

Nei, Madame.

Catharina.

Vil I da ikke læse, hvad der staaer her længere nede? (Peger paa et andet Sted i Brevet).

Henrik.

„Der er ikke den List eller den Ondskab, han „tager i Betænkning at benytte, for at gjøre mig til „sin Fortrolige i alle sine Elskovseventyr, og han „har endogsaa truet mig med, at han ikke vilde ud-„betale mig en Skilling af min Gage, naar jeg ikke „hørte paa ham."

Catharina.

Nu, hvad siger I til det?

Henrik.

Jeg siger, at der ikke er et usandt Ord deri; det har jeg virkelig engang truet ham med; men han burde dog have tilføiet, at Trudselen aldrig gik i Opfyldelse.

Catharina (afsides).

Jeg begriber ham aldeles ikke. (Giver ham et andet Brev). Læs!

Henrik (læser).

„Engang da jeg sagde ham et Par Ord, som „han ikke vilde høre, blev han saa opbragt, at han „drog sit Sværd og truede med at myrde mig og „siden at kaste mit Legeme ud af Vinduet i den „forbiströmmende Flod."

Catharina.

Nu da?

Henrik.

Der er heller ikke noget usandt Ord deri, Madame, men det var i min første Ungdom; og desuden vidste han ret godt, at jeg aldrig vilde udføre det.

Catharina
(giver ham et nyt Brev).

Vil I da ikke tilsidst endnu læse, hvad han har skrevet her?

Henrik (læser).

„Undertiden tvinger han mig endog til at høre „paa sine kjedelige og slette Vers, og det er — det er

„det Allerforfærdeligste jeg har at gjennemgaae i „hans Tjeneste, Altsammen Skal og ingen Kjærne." (Han lader Brevet synke med Heftighed). Det er den største Nedberdrægtighed, han endnu har sagt, alt Andet kunde jeg tilgive ham, men det tilgiver jeg ham aldrig.

Catharina (afsides).

Endelig fandt vi dog et Sted, hvor han kunde saares.

Henrik.

Den ondskabsfulde Knegt! Men det er usædvanlig gode Vers, det veed jeg vist, det har jeg hørt af dem, der har bedre Forstand derpaa end han, thi han forstaaer sig ligesaa lidet paa Poesi, som paa Kjærlighed.

Catharina.

Ja, der kan I see, hvorledes han behandler Jer.

Henrik (roligere).

Men selv om det var saa, at jeg ikke kunde skrive noget Digt, som duer, saa er det dog nok muligt, at jeg engang vil kunne give et nogenlunde taaleligt Emne dertil. Forlad mig det, Madame! I mærker da nok, at jeg er født i Nærheden af Gascogne.

Catharina.

Vil I da aldeles ikke straffe ham for hans Frækhed?

Henrik.

Nei, Eders Majestæt, jeg vil hellere tilgive ham, det er jeg nu engang bleven vant til.

Catharina.

Nu, hvis I ikke vil straffe ham for hvad han har forbrudt imod Eder, saa fordrer jeg, at I skal straffe ham for hvad han har skrevet imod mig. (Hun giver ham et nyt Papir).

Henrik (læser).

„Livsaligt er det Ord, som Freden bringer!
„Saa hendes Tale klinger,
„Og dog hun saaer
„Uenighedens Sæd, hvorhen hun gaaer".

(Afsides, idet han lader Papiret synke).

Den Ubesindige!

Catharina.

Nu?

Henrik.

Han har ogsaa skrevet Epigrammer om mig, Eders Majestæt, og det mangen Gang, naar jeg mindst havde Grund til at vente det, netop naar jeg havde viist ham en Gunst eller en lille Tjeneste; Andre sige Smigrerier ved slige Leiligheder, hans Taknemmelighed yttrer sig paa en anden Maade, det er nu hans Maneer.

Catharina.

Enhver Undersaat, der dadler vor Handlemaade, er en Forræder, en Rebel imod vor Magt.

Henrik.

Men denne Mand har ogsaa ved mangen en Leilighed vovet sit Liv for mig.

Catharina.

Men for mig har han aldrig vovet sit Liv, og jeg kan da vel fordre, at han bliver alvorlig straffet — og jeg fordrer det.

Henrik.

Hvad vil I da, at jeg skal gjøre?

Catharina.

Skal jeg lære Henrik af Navarra, hvorledes en fornærmet Fyrstinde bør hevnes?

Henrik.

I forlanger dog vel ikke, at jeg —

Catharina.

Han skal afskediges og forvises fra Eders Hof og fra Eders Aasyn, det forlanger jeg.

Henrik.

Afskediges og forvises! Det er Noget, som jeg ikke holder af. Lad mig hellere skjælde ham dygtig ud, Madame, paa det Vilkaar, at Alt siden bliver tilgivet og forglemt.

Catharina.

Han skal bort herfra, det er min Villie.

Henrik.

Og hvis jeg dog tillader ham at blive.

Catharina.

Saa er Freden brudt imellem os. — Og desuden, vor Tids Sæder giver os Midler nok, naar

vi vil skaffe dem afveien, som vi ikke offentlig kan kalde for vor Domstol.

Henrik (afsides).

Hun er vel istand dertil. (Højt). Nei, nei, det behøves ikke, jeg lover Jer, at jeg indtil videre skal forvise ham.

Catharina.

Godt! men det maa skee strax inden denne Times Ende og i hele Hoffets Paahør.

(Henrik kalder).

Syvende Scene.

De Forrige. En Page.

Henrik.

Er d'Aubigné tilstede?

Pagen.

Han venter udenfor med alle de Andre paa Eders Majestæts Befalinger.

Henrik.

Lad dem Alle træde herind, det hele Hof, saa Mange der er tilstede. Hører Du.

(Pagen gaaer).

Ottende Scene.

Kong Henrik. Dronning Catharina. d'Aubigné. Hoffolk, hvoriblandt Flere af Dronning Catharinas Damer.

Henrik

(til d'Aubigné).

Træd nærmere! Jeg har et Spørgsmaal til Dig:

Vedkjender Du Dig disse Breve her,
Og tilstaaer Du, at Du har skrevet dem?

d'Aubigné
(efter at have betragtet Brevene).

Ja, Eders Majestæt, jeg tilstaaer det,
Skjøndt ei de var bestemt for Eders Blik;
Dog findes ikke værre Ting i dem,
End hvad jeg tidt har sagt Jer aabenlyst
Og uden Forbehold i Eders Øine.

Henrik
(viser ham Epigrammet).

Men dette her, har ogsaa det Du skrevet?

d'Aubigné.

Ja!

Henrik.

Alt, hvad Du yttret har imod mig selv,
Det kunde jeg maaskee tilgive Dig,
Men at Du har forglemt den Agtelse,
Der skyldes Dronningen, vor høie Gjest,
Det kan og tør ei uden Straf gaae hen.

d'Aubigné.

Det var jo kun en Spøg, min ædle Herre.

Henrik.

Ved denne Spøg har Du forbrudt Dit Embed,
Og er forviist fra Hoffet, d'Aubigné.
I tvende Dage give vi Dig Frist
For at berede Dig til Reisen, men
Hvis efter denne Tid Du viser Dig

Her ved Navarras Hof og for vort Aasyn,
Indtil vi atter skjenke Dig vor Naade,
Mærk vel derpaa, da gjelder det Dit Liv.

d'Aubigné
(efter en kort Taushed).

Den er en Daare, der sin Lykke bygger
Paa Kongers Venskab.

(Gaaer).
(Almindelig Taushed, tilsidst udbryder)

Fontenay.

Ak, min høie Herre —

Henrik.

Nei, ti og gaa og lad mig her alene.

(Hoffolkene gaae).

Niende Scene.

Dronning Catharina. Kong Henrik.

Henrik.

Nu mener jeg, at Eders Majestæt kan være tilfreds, jeg har for Eders Skyld sønderrevet det Hjerte, som jeg allernødigst vilde saare.

Catharina.

Det vil vel ikke blive saa vanskeligt at finde den, der kan erstatte Jer en slig Person som denne d'Aubigné.

Henrik.

Det er ikke saa let, Madame; man skifter ikke Venner saa ligegyldig, som man skifter Linned.

Catharina.

Og dog mener jeg, at der findes elskværdige Personer nok ved Catharinas Hof, der kan trøste Henrik over Tabet af en troløs Ven.

Henrik.

Jeg begjerer Ingen af dem, Madame.

Catharina (afsides).

Det skal Mad. Rebours erfare. (Høit). Jeg viger nu for Eders onde Lune, der sikkert vil forsvinde i Fremtiden, efterat den mørke Sky, der bestandig fordunklede Eders Elskværdighed, endelig er fjernet. (Gaaer, men vender igjen tilbage). Tro mig! jeg bygger nu fastere paa Eder end paa dem, der staae mig allernærmest. I er næsten den eneste Ven, jeg nu kan stole paa. (Gaaer).

Henrik (alene, lytter).

Hun er endnu ei borte.

(Skriver et Par Ord med Blyant paa en Seddel).

I gamle Dage, har man mig fortalt,
Fandtes der Mænd, der med en sjelden Kunst
Forstod at skære dybe Tegn i Træ,
Og over disse skrev de Tegn paany,
Der ledte hvert et Speiderblik paa Vildspor;
Men naar de øvre Mærker skares bort,
Da kunde Skriften underneden læses.
— Dog denne Kunst er gjemt i Tidens Mørke.

(Kalder).

Hør, Fontenay!

Tiende Scene.

Kong Henrik. Fontenay.

Henrik.

Er nu hun borte?

Fontenay.

Ja.

Henrik.

Læs denne Seddel!

(Giver ham Seddelen. Fontenay læser den).

Har Du fattet mig?

Fontenay.

Ja, meget vel.

Henrik.

Naar Mørket falder paa,
Ei før.

Fontenay.

Godt, Eders Majestæt!

(Vil gaae).

Henrik.

Nei, bi!
Giv mig først Seddelen tilbage.

(River den i Stykker).

Saa.

Anden Act.

Aften. d'Aubignés Værelse.

Første Scene.

d'Aubigné kommer og kaster sig paa en Stol. Gaspard.

Gaspard.

Kommer I endelig, Herre? Laforce, Mornai og mange Andre af Eders Venner har været her flere Gange.

d'Aubigné.

Jeg vil Ingen see.

Gaspard.

Godt.

d'Aubigné.

Pak mit Reisetøi sammen! Jeg vil afsted endnu i Aften.

Gaspard.

Hvorhen?

d'Aubigné.

Bort herfra, saalangt som muligt.

Gaspard.

Godt, Herre.

d'Aubigné.

Jeg er afsat fra mit Embede, Gaspard, forviist fra Hoffet og fra Kongens Aasyn.

Gaspard.

Ja, jeg har nok hørt Noget derom, men det kom mig saa underligt for, saa jeg ikke rigtig kunde troe det.

d'Aubigné.

Kom det Dig underligt for? Jeg forundrer mig snarere over, at det ikke er skeet for længe siden.

Gaspard (afsides).

Ja, jeg har selv længe ventet paa det.

d'Aubigné.

Pak mit Reisetøi sammen, siger jeg Dig. Jeg kunde vel blive her lidt endnu, men det behøves ikke, jeg kan snart være færdig, thi jeg har ikke sanket store Skatte i hans Tjeneste, Saar og Skrammer, det er min eneste Rigdom.

Gaspard.

Hvad skal jeg da vælge, Herre? Der er vel ikke saa Meget, men Alt kan vi dog vanskelig føre med, især hvis I vil bort i Aften, som I siger.

d'Aubigné.

Tag hvad Du vil og hvad Du kan, mig er det ligegyldigt, mit Sværd, min brune Hjelm, min spanske Rustning; og derefter skal Du sadle min graa Skimmel, det er den eneste Ven, jeg nu kan forlade mig paa.

Gaspard.

Og naar det er gjort, hvor skal vi da hen?

d'Aubigné.

Naar det er gjort, saa kan Du faae Din Afsked, Gaspard, det er det Bedste for Dig; thi det er en farlig Sag at holde fast ved det Hjul, der ruller ned af Bakke.

Gaspard.

Nei, jeg følger med Jer, Herre.

d'Aubigné
(uden at høre paa ham).

Endnu i Morges behandlede han mig som sin troeste Ven. Og neppe to Timer derefter — den letsindige Vind var dog bestandigere, den havde endnu ikke faaet Tid til at dreie sig — neppe to Timer derefter forviser han mig, forstøder han mig fra sit Aasyn, og det for en Qvindes Skyld, som han hader, som han foragter, og der, saalænge han kan mindes hende, aldrig har tilføiet ham Andet end Ondt.

Gaspard
(idet han samler Reisetøiet).

Og dog tale de endnu om hans Godhjertighed.

d'Aubigné.

O ja, naar det gjelder om at hykle Venlighed og Deeltagelse, det kan han, det har han naturligviis ogsaa lært af denne falske Dronning.

Gaspard.

Ja, mod hende kommer han da vel tilkort; thi hun har nok langt større Forstand end han, hvis Rygtet ikke lyver hende den paa.

d'Aubigné.

Det er sandt. Hvad man saadan i vore Dage kalder Forstand, men det er dog kun et andet Navn for Ondskab, Falskhed og Intrigue, og derpaa forstaaer hun sig saa godt som Djævelen selv. Hun forstaaer at logre med Tungen, ligesom en Hund med Halen — og dog vil jeg ikke sammenligne hende med en Hund, det vilde være en Fornærmelse mod det trofaste Dyr.

Gaspard.

Men efter hvad vi i Dag har oplevet, saa er nok Kongen ikke stort bedre end hun.

d'Aubigné
(reiser sig halvt op i Stolen).

Kongen, siger Du, Henrik af Navarra? Vil Du sammenligne ham med —

Gaspard.

Ja, for han har baaret sig skammelig ad imod Jer.

d'Aubigné.

Han har Intet gjort, uden hvad han havde fuldkommen Ret til.

Gaspard.

Men Herre —

d'Aubigné.

Ti stille, siger jeg.

Gaspard.

Men ganske nylig klaged I jo selv —

d'Aubigné.

Jeg siger Dig, han har et ædelt Hjerte,
En kongelig og høi og mægtig Sjæl,
Hvordan han ogsaa har behandlet mig.

Gaspard.

Men nys —

d'Aubigné.

Kun jeg har Ret at dadle ham,
Men ikke Du.

Gaspard.

Ja saa.

d'Aubigné.

Thi jeg ham kjender,
Og veed at skatte ham trods al min Dadel.
Men ingen Anden vove skal et Ord,

Der kan fornærme ham, saalænge jeg
Mægter at hindre det, forstaaer Du mig?

Gaspard (afsides).

Han er en Bjørn; thi hvad man gjør og siger,
Og hvad man ta'er sig for, saa brummer han.

(Sysler igjen med Reisetøiet).

d'Aubigné
(igjen i sine egne Tanker).

Nei, han har aldrig elsket mig — og hun
— Ja hun er borte, bryder sig kun lidet
Om mig — dog vil igjen jeg hende see,
Før ganske jeg forlader disse Steder.

Anden Scene.

De Forrige. Fontenay.

Fontenay.

God Aften, d'Aubigné!

d'Aubigné.

Hvad vil Du her?

Fontenay
(vinker Gaspard, at han skal gaae. Gaspard gaaer).

Du tænker snart at reise, som det synes.

d'Aubigné.

Det er jeg nødt til.

Fontenay.

Vil Du bort i Aften?

d'Aubigné.

Ja, jeg vil bort, langt bort fra dette Sted,
Der nu forpestes af en rænkefuld
Og underfundig Qvindes Aandepust.

Fontenay.

Tro mig, Du er for heftig, d'Aubigné,
Alt, hvad Du vinder ved Dit gode Sværd,
Taber Du atter ved Din bittre Tunge.

d'Aubigné.

Hun er vor onde Dæmon, siger jeg;
Den giftige Sæd, hun saaer, vil bære Frugt
Gjennem Aarhundreder i Frankrigs Land,
Og selv den Efterslægt, der seent skal fødes,
Vil spore Virkningen af hendes Idræt.

Fontenay.

Paa vore Bjerge trives ingen Giftblomst,
Hos os vil denne Sæd ei fæste Rod.

d'Aubigné.

Og dog Du mærke skal, at det gaaer an;
Fuldkommenheden stiger ogsaa her,
Og snart vil Henrik af Navarras Hof
Ei vige selv for Hoffet i Paris.
Udsvævelser og hemmelige Rænker
Og List og Løgn og Troløshed og Grumhed
Vil ogsaa trives her paa disse Steder,
Thi det er Underverdnens Flammeblomster,

Der voxe frem af Jorden overalt,
Hvor denne falske Dronning træder frem.

Fontenay.

Tag Dig i Agt!

d'Aubigné.

Hvortil behøves det?
Jeg har kun lidet meer, som jeg kan tabe.

Fontenay.

Det er Din egen Uforsigtighed,
Der tvinger Kongen til at handle, som
Han allernødigst vil.

d'Aubigné.

Hvo siger Dig,
At han det nødig vil? Nu faaer vi Fred,
Saa trænger Henrik ikke meer til mig.

Fontenay.

Men denne Fred er jo vor største Lykke.

d'Aubigné.

Nei, siger jeg, den er vor største Skade;
Thi tro mig! netop nu bag Fredens Maske
Har hun den bedste Leilighed at øve
Den rænkefulde, slangeglatte Kunst,
Som hun har lært ved Pavedømmets Hjerte,
Og den er mere farlig for vort Land,
End alle Krigens gyseligste Rædsler.

Fontenay (seer sig om).

Der er dog ingen Speider her tilstede?

d'Aubigné.

Vær Du kun rolig! her i dette Huus
Har Catharinas List ei fundet Indgang.

Fontenay.

Hør, d'Aubigné! jeg kommer egentlig
Til Dig i Kongens Navn.

d'Aubigné.

Hvorledes?

Fontenay.

Tys!
Det er en Hemmelighed, som Faa skal vide,
Men han vil tale med Dig, før Du reiser.

d'Aubigné.

Hvad vil han mig?

Fontenay.

Det kan jeg ikke sige.
Men Du maa komme strax, saa lød hans Bud.

d'Aubigné.

Han har jo nylig selv befalet mig,
Under den største Straf, at aldrig meer
Jeg skulde træde ham for Øie.

Fontenay.

Kom!
Det er hans egen Ordre.

d'Aubigné.

Godt, jeg lyder,
Men ubevæbnet vil jeg ikke gaae.

Fontenay.

Hvor kan Du troe —

d'Aubigné.

Ja, derved bliver det.

(Kalder).

Gaspard!

Fontenay.

Det ei behøves, jeg skal hjelpe Dig.

d'Aubigné.

Saa ræk mig da mit Harnisk og mit Sværd.

(Fontenay rækker ham dem, og hjelper ham at væbne sig).

d'Aubigné.

Jeg vil fortælle Dig et selsomt Træk
Om Guises Broder, Hertugen af Maine,
Hvis Ridderdyd, som de Catholske paastaae,
Er uden mindste Plet.

Fontenay.

Fortæl Du kun!

d'Aubigné

(idet han tager sit Brystharnisk paa).

En af hans Adelsmænd, hans Favorit,

Den Allerkjæreste iblandt hans Venner,
Bad ham engang om en Belønning for
Sin lange Tjeneste — han havde tjent ham
I mangt et Aar med stor og sjelden Troskab.
Men denne Løn, forstaaer Du, Fontenay,
Den vilde Hertugen ham ikke give.
Og dog det syntes ham betænkeligt,
Hvis slig en Mand blev opbragt og forbittret,
Thi mangen Hemlighed var ham betroet,
Og Meget vidste han — det er ei godt
Til alle Tider, at man veed saa Meget. —
Derfor greb Hertugen nu til det Middel
At myrde ham paa Stedet, hvor han stod.
Paa saadan Viis blev Alting afgjort, seer Du,
Og Sagen klaret i en Haandevending.
Og denne Mand, der var saa kundskabsrig,
Har aldrig siden givet mindste Vink
Til Nogen her paa Jord om hvad han vidste,
Og aldrig meer han fordred nogen Løn,
Saavidt mig er bekjendt, for al sin Møie.

(Spænder sit Sværd omkring sig og sætter sin Hjelm paa).

Men netop derfor synes det mig tjenligt,
Naar man skal samles med en mægtig Herre,
Hvis Tiltro man besad i gammel Tid,
At see sig for og være vel bevæbnet.

Fontenay.

Du mener ei et Ord af hvad Du siger.

d'Aubigné.

Min gode Ven, jeg har i Morges lært
At kjende Fyrsternes Taknemlighed.

(Affides, idet han tager et Par Pistoler i Bæltet).

Jeg haaber dog, at det vil ærgre ham.

(Høit).

Kom nu!

(De gaae)

Gaspard (kommer ind).

Altsaa vil Kongen samles med min Herre,
Det er en Nyhed, som Madame Rebours
Før næste Timeslag erfare skal.

(Gaaer).

Tredie Scene.

Kong Henriks Værelse.

Kong Henrik. l'Etoile.

(Henrik sidder ved et Bord og skriver, Bordet staaer foran en Fremragning i Væggen, saa han ikke strax sees af de Indtrædende).

l'Etoile.

Da vi nu faaer Fred, naadigste Herre, saa lader Understaldmesteren spørge, om I ikke vil sælge nogle af de Heste, der fylde Staldene til ingen Nytte.

Henrik
(bliver ved at skrive).

Nei; Ingen veed, hvorlænge Freden varer.

l'Etoile.

Det Samme sagde ogsaa d'Aubigné, men der er dog en Deel af dem, som hverken I selv eller Nogen af Eders Adelsmænd kan bruge.

Henrik
(vedbliver at skrive).

Saa har vi dog engang kunnet bruge dem; ingen ædel Ganger der har baaret os, enten paa Jagten eller paa Valpladsen, skal nogensinde slæbe Sække til Møllen; der findes Æsler nok, der kan paatage sig den Forretning. Har Du ellers hørt, hvad mine Krigere sige til d'Aubignés Forviisning?

l'Etoile.

Der er Ingen, som troer, det er alvorlig meent, Eders Majestæt.

Henrik.

Det ventede jeg; hvis hun tænker, at mine Adelsmænd ville forlade mig for den Sags Skyld; da har hun forregnet sig. — Er der Lys i hendes Værelser?

l'Etoile.

Nei, naadigste Herre, hun er gaaet tidlig til Sengs, der er heller ingen Dands og Lystighed mellem hendes Damer, som der pleier at være. Forresten har Frøken Lezay, som nok var den Bedste af dem, i Dag forladt Hoffet.

Henrik
(bliver bestandig ved at skrive).

Hun var vel ikke stort bedre end de Andre.

l'Etoile.

Men hun saae dog saa uskyldig ud.

Henrik.

Ved Catharina's Hof trives ingen Uskyld; der kan Du have den Glæde at opdage en Speider selv i den, der med den ærligste Hengivenhed synes af elske Dig. (Leverer ham tre Depecher.) Dette Brev skal affendes til la Rochelle, dette til Lesdiguieres i Dauphinée og dette til Gouverneuren i Languedoc, Marskal d'Anville. Gaa nu og pas vel paa; og kommer der Breve, der synes vigtige, da vil jeg see dem strax, selv om Du skal vække mig midt om Natten derfor.

l'Etoile.

Ja, jeg kjender nok Eders Vane, Herre.
(Han bliver endnu staaende).

Henrik.

Du vil gjerne vide, hvad jeg egentlig har for med d'Aubigné, ikke sandt?

l'Etoile.

I pleier jo ellers at være saa god imod mig, naadigste Herre.

Henrik.

Ja, jeg har forbærvet Dig, det mærker jeg nok;

men Du skal ogsaa faae det at vide, l'Etoile. Du skal blive tilfreds med mig; Du veed jo nok, at jeg helst vil see glade Ansigter omkring mig.

(l'Etoile gaaer).

Henrik (alene).

Endnu er jeg kun Høvding, som det synes,
For et Parti, men jeg vil blive meer;
I dette Bryst, det haaber jeg til Gud!
Er der en Lægedom for Landets Saar.
Men det kan Ingen af dem ret forstaae,
Heller ei d'Aubigné. — Men tys! der er han!

Fjerde Scene.

Kong Henrik. d'Aubigné og Fontenay, der i Begyndelsen ikke see Kongen.

Fontenay.

Tal sagte! Han er sikkert i Nærheden, og Du veed, hvor godt han hører.

d'Aubigné
(med dæmpet Stemme).

Jeg siger Dig endnu engang, at Prindsen af Condé dog nok vilde være den Fører, vi bedst kunde være tjent med. Han har ikke Henriks Talenter, men han er langt fastere end han i den rette Tro; Henrik tænker mere paa sin egen Fordeel, og han bryder sig i Grunden ikke stort om Religionen.

Fontenay.

Nu taler Du igjen saa sagte, at jeg aldeles ikke kan forstaae Dig.

Henrik.

Han siger, at Prindsen af Condé dog nok vilde være den Fører, I bedst kunde være tjent med, for han er langt fastere end jeg i den rette Tro; jeg tænker mere paa min egen Fordeel og bryder mig i Grunden ikke stort om Religionen.

d'Aubigné.

Det er forfærdeligt; jeg har aldrig kjendt et Menneske med en saadan Hørelse.

Henrik
(reiser sig og gaaer dem imøde).

Gaa, Fontenay, pas paa, at Ingen overrasker os.

(Fontenay gaaer).

Femte Scene.

Kong Henrik. d'Aubigné.

Henrik.

Nu, d'Aubigné, anede Du ikke, da jeg lod Dig kalde, at det var et lykkeligt Eventyr, der ventede Dig?

d'Aubigné.

Det er vistnok lykkeligt for mig, at I ikke synes at vredes over mine ubesindige Ord, og at I modtager mig med den samme Godhed som i fordums

Tid — hvis jeg blot turde stole paa, at det er Eders Alvor, naadigste Herre.

Henrik.

Er Du da nu bleven saa mistroisk?

d'Aubigné.

Mig synes, Eders Majestæt, at I dog har givet mig nogen Anledning dertil — og desuden —

Henrik.

Siig Din Mening, d'Aubigné, jeg er netop i Aften meget oplagt til at høre paa Dig.

d'Aubigné.

Nu, som I vil, naadigste Herre: I har rigtignok ofte viist mig større Venlighed, end jeg maaskee havde fortjent; men I er da ogsaa venlig nok imod Andre, og det mangen Gang, naar I aldeles Intet mener dermed. Saaledes hørte jeg forgangen Dag, hvorledes I med stor Deeltagelse, som det lod, spurgte Baron Vilroy om hans Kones Befindende, og bad ham hilse hende, skjøndt jeg dog veed, at I ikke kan fordrage hende.

Henrik.

Ja, det gjorde jeg.

d'Aubigné.

Samme Dag talte I med en gammel Adelsmand her fra Omegnen, og I bad ogsaa ham om at hilse sin Kone og ovenikjøbet sine Børn, saa den

gamle Mand fik Taarerne i Øinene over Eders store Nedladenhed.

Henrik.

Jeg erindrer det nok, det er en meget brav Mand.

d'Aubigné.

Og dog maa I tilstaae, at I ikke bryder Jer i mindste Maade hverken om hans Kone eller om hans Børn.

Henrik.

Nei, det er sandt.

d'Aubigné.

Ja, I har maaskee aldrig i Eders Liv seet dem en eneste Gang.

Henrik.

Nei, det har jeg heller ikke.

d'Aubigné (heftig).

Men hvilken ond Aand driver Jer da? — (Fatter sig). Tilgiv, naadigste Herre! men hvorfor siger I da Sligt, naar I Intet mener dermed?

Henrik.

Nu, jeg vidste dog, at jeg gjorde dem en lille Glæde dermed. Iøvrigt, dersom jeg i Fremtiden kan vise dem nogen Tjeneste og bidrage Noget til deres Lykke, da skal det være mig en Fornøielse.

d'Aubigné.

Ja, men ved denne Venlighed fornegter I jo dog Sandheden, og desuden, den kostede Jer da heller ikke nogen stor Møie.

Henrik.

Nei tværtimod, det vilde koste mig langt større Møie, hvis jeg skulde være uvenlig imod dem. Men lad os nu komme til det, der angaaer Dig selv; jeg seer, at Du er bevæbnet fra Isse til Taaspids, som om det gjaldt en Kamp paa Liv og Død. Hvad skal det betyde, d'Aubigné?

d'Aubigné.

Tilgiv, Eders Majestæt! det var et urimeligt Indfald.

Henrik
(slaaer hans Kappe tilside).

Og Du har ogsaa Pistoler i Bæltet. (Tager og undersøger dem). Og de ere skarpt ladede. (Lægger dem paa et Bord). Hvad skal det sige? Frygtede Du for et forræderisk Overfald her hos mig?

d'Aubigné.

Nei, Eders Majestæt. Jeg vilde kun, I skulde troe, jeg frygtede derfor.

Henrik.

Men har Du da ikke mærket, at jeg var nødt til at forstille mig, og at Din Forviisning ikke var mit Alvor?

d'Aubigné.

Naadigste Herre, Eders Adelsmænd og det hele Hof troede dog nok, at det var Eders Alvor.

Henrik.

Nei, hverken la Force, eller du Plessis-Mornai, eller la Noue, eller Beaupré, eller Rosaÿ troede det. Men hvordan kunde det dog falde Dig ind, at skrive satiriske Vers over Catharina af Medici?

d'Aubigné.

Det var en stor Ubesindighed, det tilstaaer jeg.

Henrik.

Hør, d'Aubigné, lad Du i Fremtiden Dronning Catharina være med Fred! Det er jo dog ikke Satirer og Partiskrifter, men vore egne Gjerninger, der tilsidst bestemme vor Plads i Eftertidens Aarbog.

d'Aubigné.

Det er vel saa.

Henrik.

Jeg kunde i dette Øieblik ikke bryde med hende, uden at sætte mit Lands Velfærd paa Spil. Desuden gav hun mig et Vink om, at hun, hvis jeg ikke føiede hende, vilde hevne sig paa en anden Maade, det gjaldt da om Dit Liv, som Du kan begribe.

d'Aubigné.

O ja, det kunde nok ligne hende.

Henrik.

Hør nu, d'Aubigné, Catharina kunde vel troe, at jeg for Alvor vilde forvise Dig, thi hun kjender os ikke, og kan ikke kjende os, men Du burde dog have vidst bedre Besked.

d'Aubigné.

Ja, det burde jeg, I taler ganske sandt.

Henrik.

Det er mig meget kjært, at Du det indseer;
Saa lad da Rygtet sige, Du drog bort
I denne Nat, men bliv Du her hos mig,
Og lev i nogen Tid for Verden skjult.
Og jeg skal sende Dig, saa tidt jeg kan,
De bedste Stykker af den unge Steenged,
Eller de Fugle, jeg paa Jagten fælder;
Og vi skal slumre paa det samme Leie
Ved Nattetid, og vi skal tale sammen
Om tusind Ting, og Bøger skal Du faae,
Og Epigrammer kan Du daglig skrive
Over mig selv, saamange som Du lyster,
Men skriv blot Intet meer om Catharina!
Og endelig, naar nogen Tid er svunden,
Og hun er fjern, og vi tør vove det,
Da skal Du vise Dig igjen for Verden,
Som den jeg agter meest blandt mine Venner.

d'Aubigné
(styrter i Kongens Arme).

Glødende Kul I sanker paa mit Hoved

Og smelter Hjertet i mit Bryst, min Herre,
Ved Eders Godhed.

Henrik.

Nu, jeg har just ikke
Saamange Venner, brave d'Aubigné,
Og de er heller ei saa let at finde,
At jeg har Lyst at give Slip paa Dig
For et Par ubesindige Indfalds Skyld,
Selv om de og blev sagt paa min Bekostning.

d'Aubigné.

Jeg kan ei takke Jer med Ord, det veed I.

Henrik.

Jeg tvivler ei paa Din Hengivenhed,
Men jeg forlanger meer af mine Venner,
Jeg vil, at de skal troe og bygge paa mig.

Sjette Scene.

De Forrige. l'Etoile.

l'Etoile.

Her er et Brev til Eders Majestæt,
Et Iilbud bragte det fra Languedoc.

Henrik (bryder Brevet).

Fra Gouverneur d'Anville, hvis ei jeg feiler.

(Læser og siger derpaa):

Saa har ei min Formodning skuffet mig.

(Vedbliver at læse).

d'Aubigné
(medens Henrik læser).

Det er en smuk og sindrig udtænkt Plan,
Men med min Længsel stemmer den dog ikke.
Jeg kan ei sidde som en Fugl i Buur,
Den lange Dag, og hvad det saa skal koste,
Saa maa jeg atter tale med Adele.

Syvende Scene.

De Forrige. Fontenay.

Fontenay (tilsomt).

Tag Jer i Agt, der kommer Dronningen.

Henrik (vedbliver at læse).

Du seer nok Syner, Fontenay.

Fontenay.

Nei, nei!
Jeg hørte hendes Røst og skimted Lys,
Hun er alt ganske nær ved Eders Kammer.

Henrik (til d'Aubigné).

Saa følg med mig!

l'Etoile.

Hun har nok faaet Nys om Sagen, Herre,
Thi hun har jo Spioner overalt.

Henrik.

Nu, muligviis har jeg et Middel her
I dette Brev, der tæmmer hendes Modstand.

Fontenay.

Hvordan skal dette gaae?

Henrik.

Som i et Slag,
Thi der det gjelder om til rette Tid,
Mens Lykken vakler og endnu ei veed,
Til hvilken Side den vil vende sig,
At overraske Fienden.

(Til l'Etoile).

Bliv Du her!
Hør, hvad hun vil, jeg kommer strax igjen,
Jeg vil kun læse dette Brev til Ende.

(Kongen, d'Aubigné og Fontenay gaae).

Ottende Scene.

Dronning Catharina. Mad. Rebours. l'Etoile.

Catharina (til l'Etoile).

Kald paa Din Herre!

l'Etoile.

Strax, min høie Dronning.

Catharina.

Nei, dette Venskab kan jeg ei forstaae,
Jeg meente vist, det skulde skiftes om,
Til Had og Vrede.

(Til l'Etoile, der imidlertid er bleven staaende).

Nu?

l'Etoile.

Jeg skal Jer melde.

(Gaaer).

Niende Scene.

Dronning Catharina. Mad. Rebours.

Catharina.

Hvorledes fik Du denne Sag at vide?

Mad. Rebours.

d'Aubignés Tjener, Eders Majestæt,
Har lyttet skjult til hvad der blev forhandlet
Med Fontenay, Kong Henriks Sendebud.

Catharina.

Du er den Klogeste ved hele Hoffet.

Mad. Rebours.

Jeg haaber ogsaa snart at bringe Jer
Lidt Underretning om Grev Corbinelli.

Catharina.

Hvorledes det?

Mad. Rebours.

Jeg har en Nøgel, Eders Majestæt,
Der passe kan til Laasen i hans Kammer.

Catharina.

Saa brug den godt. — Men tys! der har vi Kongen.

Mad. Rebours (afſides).

Han ſkal dog mærke, jeg kan hevne mig.

Tiende Scene.

De Forrige. Kong Henrik.

(Under denne Scene træder Mad. Rebours tilbage og ſynes ikke at agte paa, hvad der bliver ſagt).

Henrik.

Jeg ventede ikke den Ære, at Eders Majeſtæt vilde beſøge mig her, og allermindſt paa denne Tid, det er jo nærved Midnat.

Catharina.

Der er ſaa Meget, der bevæger mit Sind, og jeg har havt urolige Drømme.

Henrik.

Hvad har Eders Majeſtæt da drømt?

Catharina.

Jeg drømte, at I havde ſpillet et Slags Comedie med mig, og at d'Aubigné endnu var her i god Ro.

Henrik.

Det er ſaamænd rimeligt nok.

Catharina.

Hvad?

Henrik.

I maa ikke glemme, at jeg har givet ham to Dages Friſt, for at berede ſig til ſin Afreiſe.

Catharina.

Men jeg drømte at han var skjult i Eders eget Sovekammer.

Henrik.

Nei, er det sandt? Det var dog en mærkværdig Drøm.

Catharina.

Ja, og nu kommer jeg for at see, om ikke denne Drøm skulde indeholde nogen Sandhed.

Henrik.

Hvor kan Eders Majestæt dog troe —

Catharina.

Jeg ønsker at undersøge Eders Værelser.

Henrik.

Meget gjerne Madame; i Morgen kan I undersøge den hele Slotsfløi saa nøie, som I lyster.

Catharina.

Nei, nu.

Henrik.

Nu? Det gaaer ikke an.

Catharina.

Men jeg vil det, jeg befaler det, jeg har ingen Ro, hvis det ikke skeer.

Henrik.

Men jeg er ikke alene, To af mine Hofcavalerer sove ved Siden af mig, og de ere nu aldeles afklædte.

Catharina.

Endnu engang, jeg har ingen Ro, hvis det ikke skeer, og I vil dog vel ikke hindre mig fra at finde Fred i min Seng?

Henrik.

Ved Himlens Gud, jeg skal ikke hindre Eder fra at finde Fred i Eders Seng, naar Eders Majestæt blot vil tillade mig at finde Fred i min.

Catharina.

I har nok glemt, til hvem I taler.

Henrik.

Jeg har aldeles ikke glemt det, men — mine Hofcavalerer ere halvnøgne, siger jeg.

Catharina.

Husk, at vort Forbund dog ikke er saa fast endnu, at det vel kunde brydes.

Henrik.

Jeg haaber, at det netop nu skal blive fastere end nogensinde.

Catharina.

Husk, at hele det catholske Frankrig har løftet sin Haand imod Jer, og at det er mig alene, der holder den tilbage.

Henrik.

Jeg haaber at leve den Dag, da baade det catholske og det reformerte Frankrig skal staae paa min Side og med Glæde løfte deres Hænder til mit Forsvar.

Catharina.

Og hvorpaa grunder I dette Haab?

Henrik.

Derpaa, at jeg vil Frankrigs Vel, Eders Majestæt, og det skal man nok med Tiden indsee.

Catharina.

Ja, det er smukt sagt; saaledes taler man offentlig, naar man vil bedrage Folket, men den, der kjender Verden, lader sig ikke skuffe med Ord.

Henrik.

Og dog er det mit fulde Alvor, Madame.

Catharina.

Endnu engang, jeg befaler det, jeg vil det, jeg vil endnu i Aften see Eders Kammer.

Henrik.

Naar Eders Majestæt befaler det, saa maa det skee, men jeg beder blot om Tilladelse til først at forelæse Jer Noget af dette Brev.

Catharina.

Af dette Brev, siger I?

Henrik.

Ja, Madame, det angaaer ingen Bagateller, det forsikkrer jeg Jer om.

Catharina.

Læs!

Henrik (læser):

„Vi have arresteret Guises to Tilhængere, „hvem I har skrevet om, og vi have aftvunget dem „vigtige Bekjendelser. Ifølge disse, der bekræftes af „flere Documenter og Papirer, som fandtes hos dem, „skal Kongen af Frankrig afsættes og indespærres i et „Kloster, derefter skal Hertugen af Guise udraabes „til Konge. Philip af Spanien er indviet i Planen, „ogsaa Paven har under visse Betingelser givet sit „Samtykke dertil. Om Dronning Catharina hedder „det i en Skrivelse fra Guise selv, at hun skal sen- „des tilbage til Italien med" — Nei, Eders Maje- stæt, I maa forlade mig, men dette er altfor nærgaa- ende, det kan jeg ikke læse for Eder.

Catharina
(river Brevet ud af hans Haand og læser halv sagte).

„Skal sendes tilbage til Italien med alle sine „Gift — Giftblandere og med hele sit Serail af Hof- „damer. Dette Brev er skrevet med Guises egen „Haand, dog uden Underskrift. Alt synes at være „temmelig nær ved sin Udførelse. De forefundne „Documenter, hvoriblandt to egenhændige Breve fra „Hertugen af Maine, hvori den hele Plan antydes, „ere blevne sendte til Paris til Kongen selv."

(Hun lader Brevet synke og bliver staaende tilsyneladende rolig med et halvt Smiil paa Læberne).

Henrik.

Brevet er, som I seer, fra Marskal d'Anville,

og han er en sikker Mand, derom kan I vel ikke tvivle.

Catharina.

Troer I?

Henrik.

I veed ogsaa, at de vigtigste Provindser og meer end Halvdelen af de faste Stæder i Frankrig ere i Guisernes Hænder, og at de desuden har et uhyre Parti mellem Folket.

Catharina
(endnu med et halvt Smiil paa Læberne).

Det er maaskee ikke saa stort, som I tænker.

Henrik.

Nu, det er muligt. Iøvrigt kan I regne paa sikker Bistand fra alle Reformationens Tilhængere. Hvad mig selv angaaer, da ønsker jeg Intet høiere, end at døe med Sværdet i Haanden mod Frankrigs Fjender. Dog Penge maae vi have, Madame, ellers kan vi ikke underholde nogen Armee.

Catharina.

Vi skal tale videre derom.

Henrik (mere fortrolig).

Men I indseer da vel ogsaa, at det ikke nu er Øieblikket til af private Grunde at forfølge d'Aubigné, der, hvis han virkelig skilte sig fra os, vilde drage over hundrede reformerte Adelsmænd efter sig.

Catharina.

I Morgen skal I faae mit Svar.

Henrik.

I er bleven ganske bleg, Eders Majestæt, I befinder Eder nok ikke fuldkommen vel?

Catharina.

Jeg er fuldkommen vel, jeg trænger kun til Hvile.

(Afsides, idet hun støtter sig paa Mad. Rebours).

Jeg kan ikke tvivle derpaa, vi staae paa Randen af en Afgrund.

Henrik (kalder).

l'Etoile! (l'Etoile kommer). Lys hendes Majestæt ned og forlad hende ikke, før hun har naaet sine Værelser. (Bukker dybt for hende). Jeg ønsker Eders Majestæt en god Sundhed og Fred i Eders Seng og en Søvn, der ikke længere forstyrres af urolige Drømme.

(Bukker igjen dybt, hun har imidlertid rettet sig op og gaaer, fulgt af Mad. Rebours og l'Etoile).

Henrik (alene).

Nu troer jeg næsten, vi har vundet Slaget.

Tredie Act.

Kong Henriks Værelse.

Første Scene.

d'Aubigné (alene).

Hverken i Gaar eller i Nat har jeg seet ham, kun disse Par Linier har han sendt mig. (Tager en Billet frem). Og imidlertid er hun maaskee kommen tilbage, og skal nu høre alle disse Rygter, og jeg kan ikke see hende; det er ikke til at udholde.

Anden Scene.

d'Aubigné. Kong Henrik.

Henrik.

God Morgen, d'Aubigné! Jeg havde ikke tænkt at blive saa længe borte. Men Dronningen var meget syg i Gaar, saa jeg ingen Besked kunde faae. Jeg havde desuden saa Meget at tage Vare og saa-mange Depecher at affende, saa jeg ikke kunde tænke paa nogen Hvile i Nat. Men nu har jeg talt med

hende, hun er bleven meget føielig og spagfærdig, og jeg har paa Dine Vegne sluttet et godt Forlig.

d'Aubigné.

Nu da?

Henrik.

Det forstaaer sig, hun kan ikke være bekjendt først at lade Dig forvise, og siden at kalde Dig tilbage et Par Dage derefter, altsaa maa det blive derved, at Du er afskediget og forviist.

d'Aubigné.

Kalder I det et godt Forlig?

Henrik.

Nu, at Du er forviist, det vil da kun sige, at Du bliver her i god Ro, omgivet af alle Livets Beqvemmeligheder og i det allerbedste Selskab; og at vi af og til, naar Du trænger til Bevægelse, ride lidt ud sammen om Natten, men Verden skal dog indtil videre troe, at Du er forviist.

d'Aubigné.

Tilgiv! jeg kan ikke blive her; nei, jeg kan det ikke, naadigste Herre.

Henrik.

Hvad er der i Veien, hvorfor kan Du ikke?

d'Aubigné.

Fordi — fordi jeg er forelsket, naadigste Herre.

Henrik.

d'Aubigné! — Hvad maa jeg opleve! Du forelsket! Og jeg, som dog ellers kan see ganske godt, har ikke mærket det. Min gode Veninde Madame Rebours har rigtignok sagt mig det, men jeg kunde og vilde ikke troe hende.

d'Aubigné.

Det er begribeligt nok, at I ikke har mærket det, for jeg har ikke engang mærket det selv før i de sidste otte Dage.

Henrik.

Er det muligt! Du, som saalænge har trodset Amors Magt, som jeg troede saaledes forskandset bag Dit Jernpandser, at hans Skud aldrig kunde trænge derigjennem.

d'Aubigné.

Ja, spot mig kun, saalænge Eders Vittighed strækker til. (afsides). Det vil ikke vare ret længe, thi den er noget stakaandet, saa den snart taber baade Veir og Stemme.

Henrik.

Du, som paastod, at Cupido havde bortskudt saamange Pile paa mig, saa han ingen havde beholdt tilovers for Dig.

d'Aubigné.

Jeg har taget feil, som I seer.

Henrik.

Du er forelsket i Frøken Lezay, ikke sandt?

d'Aubigné.

Ganske rigtig.

Henrik.

Ja, d'Aubigné, det gjør mig ondt, og Du har handlet ilde ved ikke at sige mig det før; men nu har jeg hellig lovet og givet mit ridderlige Ord paa, at Du skulde blive her. Det kan jeg ikke bryde, de er umuligt.

d'Aubigné.

I burde dog have spurgt mig ad først, før I gav et saadant Løfte.

Henrik.

Jeg beder Dig, d'Aubigné, vær fornuftig! husk paa, at Frøken Lezay har levet ved Catharinas Hof; det er dog ikke derfra, at Du bør hente Dig en Hustru.

d'Aubigné.

Men jeg siger Jer, hun er reen som en Engel.

Henrik.

Selv om jeg aldrig havde givet mit Løfte, saa vilde jeg før see Dig død for mine Fødder, end at Du skulde hente Dig en Hustru fra Catharinas Hof; thi om Andet end Giftermaal kan der vel ikke her være Talen?

d'Aubigné.

I troer ikke paa nogen qvindelig Uskyld, det er en Forbandelse, der hviler over Jer.

Henrik.

I det mindste troer jeg ikke paa nogen Uskyld mellem Catharinas Hofdamer; og desuden, Frøken Lezay afhænger aldeles af sin Onkel, der er pengegridsk, og Du har ikke Andet end Gjeld.

d'Aubigné.

Nu, min Gjeld kan jo I betale, naadigste Herre.

Henrik.

Da havde jeg nok at gjøre, naar jeg skulde betale alle mine Cavalerers Gjeld.

d'Aubigné.

Ja, er det ikke det jeg siger! I er gjerrig og har ikke Noget tilovers for os, det har jeg længe vidst.

Henrik.

Men selv om Du var saa rig som Croesus, og saa fri som en Fugl i Luften, kunde det dog ikke nytte Dig, thi Frøken Lezay er allerede bortlovet, Grev Corbinelli er hendes Brudgom, og Vielsen skal nok foregaae i disse Dage paa hendes Onkels Slot, hvor hun nu opholder sig.

d'Aubigné (iler til Døren).

Hvad siger I! saa maa jeg bort paa Øieblikket.

Henrik (standser ham).

Nei, Du bliver her, Du kommer ikke bort.

d'Aubigné.

Jeg skal bort, om jeg saa skulde grave mig en Vei igjennem Jorden som en Muldvarp.

Henrik.

Du er det meest uregjerlige Menneske, jeg nogensinde har kjendt; Du trætter min Taalmodighed tilsidst, og jeg har været altfor overbærende mod Dig. Husker Du endnu, hvad Du har skrevet om mine Vers?

d'Aubigné.

Om Eders Vers? Ja, i Sandhed, det er godt, at I er en Konge, og at I saaledes har en Deel andre Hjelpekilder, for skulde I fortjene Eders Ophold med Eders Vers alene, da vilde I snart komme til at sulte ihjel.

Henrik.

Og jeg siger Dig, at det er ypperlige, ganske fortræffelige, ganske excellente Vers, jeg har mangen Gang græbt derover, mens jeg skrev dem; men Du forstaaer Dig kun paa at skrive Epigrammer og Pasquiller, og de ere tidt maadelige nok.

d'Aubigné.

Jeg beder Jer, Herre, det er jo dog ingen Drøm, at jeg har en god Konge, tillad mig at drage bort blot paa nogle Timer.

Henrik (venlig).

Er vi ikke som to uartige Børn, d'Aubigné, der komme op at skjændes, de veed ikke selv hvorover. Iøvrigt kan jeg denne Gang ikke hjelpe Dig, Du maa finde Dig i Din Skjebne og betragte den som en Straf, fordi Du saa tidt har spottet over mine Elskovseventyr. Farvel! jeg rider nu paa Jagt, det bedste Vildt, jeg fanger, skal jeg sende Dig.

d'Aubigné (afsides).

Hvordan skal jeg bære mig ad for at komme bort?

Henrik
(gaaer, men kommer tilbage).

Skal jeg engang forfatte Din Gravskrift, da vil jeg sige: Han har ofte betvunget mine Fjender, men han har aldrig kunnet betvinge sin egen Heftighed, han har ofte vakt min Vrede, men har aldrig givet mig et godt Ord for at mildne den igjen, og dog — til Trods for alt dette var han den Troeste af alle mine Venner. (Gaaer og lukker Døren i Laas efter sig).

d'Aubigné (alene).

Hvorledes skal jeg komme bort? jeg er som spændt paa Pinebænken.

Tredie Scene.

d'Aubigné. l'Etoile.

l'Etoile
(aabner en Sidedør og træder ind).

Befaler I nu at spise Frokost, ædle Herre?

d'Aubigné
(stiller sig imellem l'Etoile og den aabne Dør).

Hvorlænge bliver Kongen paa Jagt?

l'Etoile.

Den hele Dag; han har rigtignok ikke været i Seng i Nat, men det er vi vant til, det veed I nok. Der gaaer jo mangen Gang tre til fire Nætter hen, hvori han ikke er af Klæderne.

d'Aubigné.

Hvor langt ligger Baron Lezays Slot herfra?

l'Etoile.

Halvanden Miil, Herre, eller noget derover; naar I kommer forbi Skoven mod Nordvest, saa kan I alt see Slotstaarnet.

d'Aubigné.

Det er godt, l'Etoile, jeg har et lille Ærinde til Baronen; jeg skal see at være her igjen til i Aften, før Kongen kommer hjem, og i saa Fald kan Alt blive en Hemmelighed imellem Dig og mig. Men det kan dog ogsaa være, jeg ikke kommer, farvel!

(Iler ud af den aabne Sidedør).

l'Etoile
(alene, slaaer Hænderne sammen).

Hvad i al Verden skal jeg nu gribe til? Han er alt nede i Haven og over Plankeværket som en Vind. See saa! Der møder han ovenikjøbet en Staldkarl med en Hest. Der sidder han alt i Sadelen og farer hen ad Veien som en Støvsky. Hvad skal jeg gribe til? Men Kongen kan ikke være langt borte, jeg vil selv efter ham. (Iler hurtig ud).

Fjerde Scene.

Cabinet paa den modsatte Fløi af Slottet.

Dronning Catharina træder ind, støttet paa **Mad. Rebours**, fulgt af to Hofdamer, der sætte en Stol tilrette for hende ved Vinduet.

Mad. Rebours.

Vil Eders Majestæt ei tage Plads?
Her staae Kastanietræer udenfor,
Hvis grønne Løv i Morgenvinden vifter,
Her er det mere svalt end indenfor.
(Catharina sætter sig, paa hendes Vink fjerne de to Hofdamer sig).

Femte Scene.

Dronning Catharina. Mad. Rebours

Catharina.

Du havde Noget, hvis jeg ret forstod Dig,
Paa Hjertet, som Du vilde mig betroe.

Mad. Rebours.

Ja, Eders Majestæt, jeg veed kun ikke,
Om jeg tør vove det, om ei mit Ord
Vil virke skadeligt paa Eders Sundhed,
I er endnu ei ganske vel.

Catharina.

Jo vist.
I Dag befinder jeg mig meget bedre.

Mad. Rebours.

Men I var syg i Gaar, min Herskerinde,
Og Febertanker, vilde Phantasier,
Trængte sig tidt paa Eders Læber frem.

Catharina.

Har jeg talt over mig? Hvad har jeg sagt?

Mad. Rebours.

Intet, som jeg forstod, min høie Dronning,
Desuden er der jo i disse Dage
Ei nogen Speider meer i Eders Nærhed.

Catharina.

I disse Dage?

Mad. Rebours.

Thi nu er Eders Yndling Corbinelli
Saa langt herfra, at han Jer ei kan høre.

Catharina.

Du taler uden Omsvøb, mærker jeg.

Mad. Rebours.

Jeg været har i Corbinellis Kammer.

Catharina.

Nu da?

Mad. Rebours.

Jeg frygter kun, som sagt, at min Beretning
Vil røve Jer den Ro, I trænger til.

Catharina.

Tal ei om Ro! Jeg finder aldrig Ro,
Men jeg maa holde hver en Traad i Haanden,
Der lede kan mit Skridt i disse Gange,
I denne Labyrint, hvori jeg vandrer.

Mad. Rebours.

Det falder vanskeligt, thi mangen Traad
Er skjult med saadan Kunst, at selv det Blik,
Der skuer allerskarpest, neppe seer den.

Catharina.

Hvad fandt Du da i Corbinellis Kammer?

Mad. Rebours.

Grev Corbinelli er Jer ikke tro.

Catharina.

Du synes meget sikker i Din Paastand.

Mad. Rebours.

Ja, jeg er vis derpaa, min høie Dronning;
I har vel mærket, at han, trods sin Snildhed,
Er noget uforsigtig undertiden.

Catharina.

Endnu engang, hvad fandt Du i hans Kammer?

Mad. Rebours.

Adskilligt, Eders Majestæt, blandt Andet
Fandt jeg tilsidst et meget vigtigt Brevskab,
Revet i mange Stykker, vidt omspredt;
Men jeg har sammenføiet dem igjen
Med allerstørste Flid, der mangler knap
Et Bogstav, mener jeg. Det er en Klade
Sandsynligviis; den laae blandt fleer Papirer,
Henkastet i en Krog, til Glemsel viet,
Noget var slettet ud, dog seer man strax,
At den er skrevet med hans egen Haandskrift.

Catharina.

Til hvem?

Mad. Rebours.

Til Hertug Guise, høie Dronning,
Hvem Corbinelli gi'er det snilde Raad
At sende Ier tilbage til Italien.

Catharina
(reiser sig med Heftighed).

Viis mig hans Brev!

Mad. Rebours.

Jeg har det ikke hos mig,
Men jeg kan hente det, saasnart I vil.

Catharina.

Da Du saa kjækt og dristig paastaaer det,
Saa maa Du være sikker i Din Sag.

Mad. Rebours.

I Sandhed ja, det er jeg, høie Dronning.

Catharina.

Saa er da den afskyelige Plan
Udtænkt af den, der stod mit Hjerte nærmest.

Mad. Rebours.

Ja, det skal snart I see med eget Øie.

Catharina.

Kom, følg mig indenfor!

Mad. Rebours.

Hvad er Jer Hensigt?

(Pludselig tilbageholden).

Tilgiv mig, hvis jeg spørger altfor dristig.

Catharina (kold).

Min Hensigt er at kalde ham tilbage.

Mad. Rebours.

Men siden efter?

Catharina.

Det vil Tiden lære.

Mad. Rebours.

Vær ikke vred, hvis jeg for dristig spørger.

Catharina.

Kom!

(De gaae).

Sjette Scene.

En Plads indesluttet af Træer nær ved Baron Lezays Slot.

Grev Corbinelli. Baron Lezay.

Corbinelli.

Jeg haaber, Hr. Baron, I vil endnu kunne dandse paa den skjønne Adeles Bryllupsdag. I seer ud endnu, som om I var i Eders bedste Ungdom.

Baronen.

Ja vist, ja vist, en ægte Gascogner bliver aldrig gammel. Det er kun Sydens Børn, der veed at holde fast paa deres Ungdom, det er kun os, der forstaae at udholde baade Varme, Kulde og alle Krigens Besværligheder, uden at det skader os. Det kan de stakkels Nordboer ikke gjøre os efter. — Au! naar blot den fordømte Podagra ikke var og denne Gigt. (Sætter sig).

Corbinelli.

Den er kun et Minde om Eders Krigsbedrifter. Hr. Baron, thi det er uden Tvivl paa de besværlige

Marscher, at I har lagt Grunden dertil, og I kan derfor betragte den som et Slags Ridderorden.

Baronen.

Nu, det er dog ellers en Ridderorden, som jeg aldrig har ambitioneret; iøvrigt mærker da ingen Anden denne lille Svaghed, naar jeg bare selv kan tie stille dermed.

Corbinelli.

Det er en meget sand og fiin Bemærkning.

Baronen.

Jeg plages da heller ikke synderlig deraf, uden naar det træffer sig saa, at Veiret vil forandre sig. Men i denne Tid er Veiret netop meget foranderligt.

Corbinelli.

Og dog til Trods for Veiret og alle dets Forandringer seer I ud, som I endnu ikke var tredive Aar gammel.

Baronen.

Ja, jeg haaber ogsaa, jeg har conserveret mig nogenlunde godt; derimod forekommer det mig, som om Verden selv var bleven gammel i de sidste Aar. Ungdommen var vildere og hidsigere i fordums Dage, og vi duellerede dengang for et godt Ord.

Corbinelli.

Hvad Dueller angaaer, Hr. Baron — jeg haaber, at I ikke tager mig min Modsigelse ilde op — saa kan vor Tid sikkert kappes med enhver anden.

Baronen.

Ja, ja, men det er dog ikke som i gamle Dage, dengang duellerede vi, fordi En havde et Ansigt, der ikke behagede os, eller fordi han havde en spansk Hjelm paa, eller fordi han havde skaaret for lidt eller for meget af sin Knebelsbart, eller fordi En af hans Venner eller Slægtninge havde kastet et Blik paa en Dame, som vi kunde lide, eller fordi hans Hund havde gjøet ad den Staldkarl, der red En af vore Heste tilvands.

Corbinelli.

Det tilstaaer jeg, det sidste Paaskud især var hentet langveis fra.

Baronen.

Ja, vi var dengang aldrig forlegne for et Paaskud til Tvekamp, om vi saa skulde hente det hundrede Mile borte; men til Gjengjeld vidste vi ogsaa, at Fjenden var slagen, naar han blot vovede at vise sig, og vore Heste havde Vinger paa Fødderne, naar det gjaldt om at søge ham op.

Corbinelli.

Ja, ja, Rygtet har fortalt Meget om Eders Bedrifter, Verden veed, at Seieren var fængslet til Eders Fane. Men tilgiv, at jeg minder Eder derom, Brylluppet kan ikke opsættes længere end til i Overmorgen, thi da er min Frist udløben og Dronningen reiser snart.

Baronen.

Hendes Majestæts mindste Vink er en Befaling for mig; men I havde lovet, at I vilde give mig en Udsigt over Eders Formue.

Corbinelli.

Det skal skee endnu i Dag; men det Værste er, at den skjønne Adele synes at flye og at undgaae mig, hvor hun kan.

Baronen.

Det giver sig nok, hun er endnu noget uerfaren og ubekjendt med Verden, hun vidste aldeles Intet om Hoffet, dengang jeg sendte hende derhen, og hun kjender nok ikke synderlig dertil endnu.

Corbinelli.

Men hun vil aldeles Intet høre, naar jeg taler til hende om min Kjærlighed.

Baronen.

Det bryder vi os ikke om; vil hun ikke give sit Ja, saa tier hun, og Vielsen har ikke desmindre den samme Gyldighed. Saaledes gik det jo med Dronningens egen Datter, da hun blev viet til den tappre Henrik af Navarra. Men der er dog en lille Hage ved den Sag, thi hun er opdragen af sin Moder i den reformeerte Tro, det har I da nok hørt?

Corbinelli.

Det skal heller ikke lægge os nogen Hindring i Veien.

Baronen.

Ja, jeg har ingen Skyld deri; jeg har tidt nok sagt hende min Mening; hvad vil Du gjøre med Dine Synder, har jeg sagt, og hvorledes vil Du blive dem qvit, hvis ikke en eller anden Helgen tilsidst tager dem paa sine Skuldre? Vil Du da gaae med dem og sukke derunder i al Evighed ligesom en Dromedar under sine Byrder; istedenfor at Du kunde blive uskyldig igjen som et nyfødt Barn, naar Du blot tilkjøbte Dig Aflad af den hellige catholske Kirke. — Au! Jeg vilde kun ønske, at jeg for den samme Priis kunde blive af med min Gigt og min Podagra.

Corbinelli.

Og det er saa godt sagt, Hr. Baron, at jeg aldrig havde været istand til at udtrykke det halv saa godt. Men der er endnu en Grund til at paaskynde denne Sag; thi den forvovne Hugenot d'Aubigné har jo ligeledes forelsket sig i vor skjønne Frøken Adele, og han er istand til hvad det saa skal være.

Baronen.

Ei, det glæder mig, thi han er en tapper Mand og en god Kriger.

Corbinelli.

Glem ikke, at han nu er afskediget og forviist.

Baronen.

Nu, hans Tapperhed har da vel heller ikke saa meget at betyde, og desuden har han nok ingen Penge?

Corbinelli.

Nei det er vist, men han har dog endnu et stort Parti mellem de kjætterske Adelsmænd.

Baronen.

Naar han ingen Penge har og ovenikjøbet er afskediget og forviist, saa kan der naturligviis ikke være Tale om ham, men lad os nu gaae og træffe de fornødne Tilberedelser.

Corbinelli.

Jeg har blot et lille Brev, der skal skrives færdigt, saa er jeg ganske til Eders Befaling.

Baronen.

Godt! Imidlertid vil jeg tale med Adele og forkynde hende Dronningens Villie.

(De gaae).

Syvende Scene.

Kong Henrik.

(Han kommer fra den modsatte Side og vender sig til sit Følge, der staaer udenfor).

Gaaer! skjuler Jer, som jeg har sagt, jeg skal nok kalde Jer, naar det behøves.

(Træder længere frem).

Uædle d'Aubignè! Paa slig en Viis
At løbe bort — at lege med min Tiltro,
At give mig et saadant Skin af Uret,
Og at forspilde mig en saadan Plan!
Jeg havde glædet mig ved Tanken om,

Hvordan han skulde leve skjult for Verden
I Eensomheden, trøstet ved mit Venskab,
I stille Forskning af de Vises Skrifter,
Og lee af Daarers Spot og Hadets Afmagt.
— Og nu — men jeg det sværger høit og dyrt,
Han skal ei have skuffet mig for Intet.
Dog tys! Det er hans Røst, der kommer han,
Men han er ei alene bestovære.

(Gaaer tilside).

Ottende Scene.

d'Aubigné. Adele Lezay. Tilsidst Kong Henrik.

d'Aubigné.

Her er en sikker Plads bag disse Træer.

Adele.

Jeg har alt længe lyttet, d'Aubigné,
Til hvert et Ord, der blev om Eder talt,
I er ei yndet mellem Hoffets Damer.

d'Aubigné.

Naturligviis, thi jeg er ikke pyntet
Med Guld og Fløiel; ingen ziirlig Krave
Snoer sig i rige Folder om min Hals,
Og ingen blonde Lokker krølle sig
Om mine Tindinger paa Qvinders Maade,
Som det er Skik ved Hoffet i Paris.

Adele.

Ja, det tilgiver jeg Jer meget gjerne,
Thi jeg har aldrig været i Paris,
Og først da Dronningen var reist derfra,
Kom jeg til hendes Hof, det har jeg sagt Jer.

d'Aubigné.

Men Corbinelli, han har været der,
Og veed Besked om Hoffets Smag og Sæder.

Adele.

Ja, Corbinelli, han er rigtignok
Langt meer galant og artig end J selv.

d'Aubigné.

Tag Jer i Agt for ham.

Adele.

Nu, i det mindste
Har han nok aldrig digtet Epigrammer.

d'Aubigné.

J kjender jo Grev Corbinellis Hensigt,
Og hvad han søger her paa dette Sted?

Adele.

Nei, jeg kan ei tilgive Jer den Letsind,
Hvorved J paadrog Jer en slig Forviisning.

d'Aubigné.

Jeg fatter det, J vil kun elske den,
Som Naadens Sol bestraaler med sit Lys.

Adele.

Man paastaaer, I er heftig, d'Aubigné,
Opfarende og fuld af Selvtillid
Og sære Griller, dadlesyg og trodsig,
Det har jeg hørt, det siges overalt;
Og Ingen skaaner I, ja ei engang
Jer egen Konge, skjøndt bestandig hidtil
Han har Jer overvældet med sin Gunst.

d'Aubigné.

Det er tilstrækkeligt, min skjønne Frøken,
Halvdelen af Jer Dadel var alt nok
For at befrie Jer fra mig for bestandig.
(Vil gaae).

Adele.

Men til mit Uheld vil jeg ei befries.

d'Aubigné (standser).

Hvorledes?

Adele.

Ja, jeg har den slette Smag,
Trods Eders Feil, og skjøndt I ei er pyntet
I Guld og Fløil, skjøndt ingen ziirlig Krave
Snoer sig i rige Folder om Jer Hals,
At foretrække Jer for alle dem,
Der hidtil mødte mig i Pragt og Glimmer.
— Dog, dette finder I vel ret naturligt,
Aldeles i sin Orden, ikke sandt?

d'Aubigné
(griber hendes Haand).

Nu har Du vendt min Sorg til Fryd og Glæde.

Adele.

Saa knæl da for mig! — Nei det er jo sandt,
I knæler kun for Gud og ei for Qvinder.

d'Aubigné.

Hvis det er Alvor, og hvis Du i Sandhed
Af Hjertet elsker mig, da lad os flye.

Adele.

Og hvorfor flye?

d'Aubigné.

Fordi det alt er aftalt
Og fast bestemt — det veed I sikkert selv —
At I skal ægte denne Corbinelli.

Adele.

I denne Sag har jeg dog ogsaa selv
En Stemme.

d'Aubigné.

Vogt Dig for ham, siger jeg,
Og for den sledske, rænkefulde Dronning,
Og for den giftige Dunst, der spreder sig
Til alle Sider fra det franske Hof.

Adele.

I har dog levet selv ved dette Hof.

d'Aubigné.

Ja, jeg har levet der, og jeg har skuet,
Hvad Himlen Dig bevare for at see.

Adele.

Jer Sjæl er mørk, I dømmer altfor strengt.

d'Aubigné.

Der har jeg skuet unge Jomfruer,
Som dreve Spot med deres fordums Uskyld,
Og Geistlige, for hvilke Mængden knæled,
Der svor, at intet Liv bag Graven fandtes,
At ingen Gud var til og ingen Himmel;
Der hørte jeg hvidlokket Alderdom
Erklære høit, at Pligt og Ed var Tant.

Adele.

Nei, det har aldrig Nogen sagt mig før.

d'Aubigné.

Selv Glædens Blomster faaer i denne Kreds
En egen Glands, et selsomt Purpurskjær,
En Farve, som de dyppet var i Blod.

Adele.

Men Eders Konge, Henrik af Narvarra,
Har jo i læng're Tid, saa siges der,
Levet ved Frankrigs Hof.

d'Aubigné.

Og denne Tid,
Den er den sorte Plet i Kongens Liv.

Adele.

Ja saa? — Blev ogsaa han fordærvet?

d'Aubigné.

Ja!

— Nei, nei! Tilgiv! jeg vil ham ikke dadle,
Han er den Kjækkeste blandt Frankrigs Helte,
Og fuld af Godhed; hvis ham Verden kjendte
Saa godt som jeg, da vilde Mængdens Skrig,
Det bittre Had, der nu forfølger ham,
Forvandle sig til Ros og høi Beundring.

Adele.

Men han har dog forviist Jer fra sit Hof.

d'Aubigné.

Nei, nei! — Til Dig tør jeg vel sige det,
Derover vil Kong Henrik ikke vredes:
Alt hemmelig har jeg i tvende Nætter
Fundet min Hvile der, hvor selv han sover.
Jeg kan bevise det, her er en Seddel,
Som jeg i Gaar ved Middagsbordet modtog,
Og den er skreven med hans egen Haand;
Seer Du, den vidner ei om noget Fjendskab.

Adele
(læser den og siger derpaa).

Nei, det er vist og sandt; den maa Du vise,
Saasnart som muligt, til min Onkel selv,
Han agter Henrik høit, og naar han veed,
At Du er yndet af en saadan Helt,
Da vil han vist, det haaber jeg til Gud,
Forandre sin Beslutning til vor Fordeel.

d'Aubigné.

At vise ham min Konges Brev! — Nei, nei!
Da var jeg ikke værdig til hans Godhed.

Adele.

Der er min Onkel; jeg kan skimte ham
Bag hine Træer. Saa tal nu med ham selv.

d'Aubigné.

Giv mig da min Billet tilbage.

Adele.

Nei;
Thi jeg vil læse den endnu engang.
Vi sees igjen, jeg vil kun skjule mig
Bag Løvet hist og høre hvad han svarer.

(Gaaer).

d'Aubigné
(bliver staaende og seer efter hende).

Hvor hun er deilig, let som Fjeldets Gemse.

Henrik
(fra den anden Side).

Hvad det saa koste skal, han maa herfra!

(Gaaer).

Niende Scene.

Baron Lezay. d'Aubigné.

Baronen
(uden at see d'Aubigné).

Jeg har forgjeves søgt hende baade paa Slottet og i Haven. Gud maa vide, hvor hun sværmer om. — Jeg er ganske træt.

d'Aubigné
(nærmer sig til ham).

Tilgiv Hr. Baron, at jeg selv forestiller mig for Eder.

Baronen.

I har et meget anbefalende Udvortes, min Herre, det skal være mig en Fornøielse at lære Jer at kjende; men jeg er noget træt, skal vi ikke tage Plads?

d'Aubigné.

Sæt Jer, Hr. Baron! Det er Alderdommens sørgelige Forret, at den skal have det saa beqvemt som muligt, jeg derimod kan godt staae.

Baronen.

Det kan jeg ogsaa; jeg er ikke saa gammel endnu, at jeg trænger til den sørgelige Forret, I taler om. (Afsides). Det er en uforskammet Knegt, det seer man strax paa hans Ansigt.

d'Aubigné.

Mit Navn er d'Aubigné.

Baronen.

d'Aubigné? Dog vel ikke den d'Aubigné, som har været Overstaldmester hos Kong Henrik af Navarra, og som nylig er bleven afskediget og forviist?

d'Aubigné.

Jo, ganske rigtig, saaledes hedder det, og jeg er netop den d'Aubignè.

Baronen (sætter sig).

Jeg begriber da i Sandhed ikke, hvad der skaffer mig den uventede Ære at see Jer her, Hr. Exstaldmester.

d'Aubigné.

Jeg kommer for at beile til Adele Lezays Haand.

Baronen.

Adele de Lezay mener I. Iøvrigt er der Intet at gjøre ved den Sag; tidligere Løfter og Forpligtelser vilde i ethvert Tilfælde binde mine Hænder, og desuden, I tilstaaer jo selv, at I ikke længere tør lade Jer see ved Navarras Hof.

d'Aubigné.

Nei, ved Navarras Hof tør jeg nu for det første ikke lade mig see.

Baronen.

Ja, saa begriber jeg aldeles ikke Eders Adfærd, den er mig en stor Gaade, jeg kan aldeles ikke forstaae, paa hvilken Grund I bygger Eders Haab.

d'Aubigné.

Paa den allerbedste Grund i Verden, Hr. Baron, derpaa, at Eders Broderdatter elsker mig.

Baronen.

Og om saa var, saa er det dog en meget daarlig Grund, thi den, man elsker, gifter man sig ikke med, og den, man gifter sig med, elsker man ikke. Kjærlighed og Ægteskab ere to modsatte Ting, og det maa

være et meget forkeert og confust Hoved, der endnu i vor Tid kan blande den ene med den anden.

d'Aubigné.

Det er nok et Brudstykke af den Moral, Grev Corbinelli stræber at udbrede.

Baronen.

Kort og godt, Frøken de Lezay skal ikke gifte sig med en Mand, der skriver Epigrammer og er jaget bort fra Hoffet.

d'Aubigné.

Da jeg nu kjender Eders Grundsætninger, Hr. Baron, saa undrer jeg mig ikke saameget over Eders Svar.

Baronen.

Der er ingen Sikkerhed imod den, der jager efter bittre Indfald, og der gjør Profession af at skrive Satirer, naar han har Valget mellem et skarpt Indfald og en god Ven, saa opoffrer han sædvanligviis den sidste.

d'Aubigné.

Nu synes mig dog, at I selv bliver noget skarpere end man efter Jer øvrige Tale skulde formode.

Baronen.

Det er aldeles ikke min Hensigt; tværtimod, jeg har bestandig sat min Ære deri, at mit Sværd skulde være skarpere end min Tunge.

d'Aubigné (afsides).

Der hører en Engletaalmodighed til at tale med

ham. (Høit). Mig synes, at I ikke behandler Sagen saa rolig, som I burde, Hr. Baron.

Baronen (hidsig).

Hvad det angaaer, Hr. Exstaldmester, saa trænger jeg ikke til Eders Advarsel; jeg har beholdt min Rolighed paa Steder, hvor Fjenderne sværmede om mig som Bier, saa kan jeg vel ogsaa beholde den her.

Tiende Scene.

De Forrige. Adele Lezay.

Adele.

Jeg maa vove det. (Til d'Aubigné, idet hun stiller sig imellem ham og Baronen). Hvis ikke jeg blander mig deri, saa vil neppe denne Samtale tage nogen god Ende. (Til Baronen). I tager feil, hvis I troer, at d'Aubigné virkelig er i Unaade, tværtimod (giver ham Kong Henriks Billet). Hvis I vil læse denne Seddel, da skal I see, at hans Konge betragter ham som sin troeste og bedste Ven.

d'Aubigné.

Adele, det er ikke Ret, det er en Misbrug af min Fortrolighed.

Adele.

Vær ikke vred. Naar Kongen erfarer, hvorledes Alt er gaaet til, da vil han sikkert ikke tage det ilde op.

d'Aubigné.

Men det er ikke Ret, siger jeg, det har han ikke

fortjent af mig, det er et Brud paa den Troskab, jeg skylder ham.

Adele.

Vær blot rolig! Dette Brud kommer jo ikke fra Eder; og desuden, hvis vi paa den Vei kan tilintetgjøre vore Forfølgeres Planer, saa bliver Troløshed en hellig Pligt, hvorved Himlens Engle selv ville glæde sig. Farvel, vi sees ikke, før den Vrede, jeg læser i Eders Øine, igjen har lagt sig.

(Hun iler bort).

Ellevte Scene.

Baronen. d'Aubigné.

Baronen
(bukker dybt for d'Aubigné).

Denne Skrivelse forandrer jo rigtignok Sagens Stilling; jeg har den største Høiagtelse baade for Henrik af Navarra og for hans heltemodige Krigere, thi de har banet dem Vei med Sværdet i deres Ungdom, ligesom jeg selv. —

d'Aubigné.

Herr Baron, denne Billet burde I aldrig have — saa, der har vi Corbinelli, han er den, der mindst af Alle bør see mig her.

(Trækker sig tilbage).

Tolvte Scene.

Baronen. Grev Corbinelli. Siden **d'Aubigné.**

Corbinelli.

Det er mig kjært, at jeg finder Jer. Jeg har

i dette Øieblik modtaget Ordre fra Dronningen om at vende tilbage i Morgen, der er en Sag af Vigtighed, hvorom hun vil tale med mig. Dog vil min Forbindelse med Eders ærede Huus ikke derved blive opsat, hun vil selv lade Jer afhente i Overmorgen, og da skal Vielsen foregaae i hendes egen Nærværelse.

Baronen.

Det er en meget stor Artighed; dog maa jeg sige Jer — (Seer sig om). Men hvor blev han af? — Nu ligegodt! men jeg maa sige Jer, at Kong Henriks Overstaldmester, den heltemodige d'Aubigné, er kommen hertil, og at han har medbragt en Skrivelse fra Kongen selv, hvoraf I vil see, at han hverken er afskediget eller forviist, men at han tværtimod endnu er i den største Gunst og Naade.

Corbinelli.

Skrivelsen er uægte.

Baronen.

Hvorledes? I har jo endnu ikke seet den.

d'Aubigné

(træder igjen nærmere).

Corbinelli

(uden at see ham).

Den er opdigtet, siger jeg, thi det er aldeles umuligt, at Kongen saaledes kunde compromittere sig og trodse vor høie Dronning, efterat han i hele Hoffets Nærværelse har forviist og forjaget ham.

Baronen.

Det er ogsaa sandt.

Corbinelli
(kaster et flygtigt Blik paa Billetten).

Ja, og naar man seer rigtigt til, saa er det heller ikke Kong Henriks Haand.

Baronen.

Nei, I har fuldkommen Ret, naar man seer rigtig til, saa er det ikke Kong Henriks Haand, thi den har jeg seet mangfoldige Gange, den kjender jeg særdeles godt.

Corbinelli.

Billetten er naturligviis skreven af d'Aubigné selv, men I er altfor klog til, at man saaledes kan føre Jer bag Lyset.

d'Aubigné
(træder ganske nær).

Og dette vover I at sige, naar jeg er her tilstede.

Baronen.

Men — men vi vidste jo aldeles ikke, at I var her tilstede.

d'Aubigné.

Nu, ved mit Sværd, det er en Krænkelse
Saa stor og uhørt og saa grændseløs,
At selv den Mildeste blandt Himlens Engle,
Dersom den traf ham, maatte skifte Sind
Og vexle Rolle med en Hevnens Dæmon.

Baronen.

Min Herre, vi —

d'Aubigné.

Dog Jer, Baron Lezay
— Skjøndt jeg har intet andet Vidnesbyrd
Om Eders Tapperhed end det, I selv
Med Eders egen Mund har givet mig —
Fritager jeg for den ved Daad at vise;
Thi bløde Hynder og en stille Plads
Ved Arnestedet passe nu vel bedre
For Eders sølvgraa Haar end Hjelmens Tryk.
Men Eder, Corbinelli, fordrer jeg
Til Kamp paa Liv og Død, og vist jeg haaber,
Du blege Niding, at Din giftige Tunge
Aldrig skal skade Nogen meer paa Jord.

(Under de sidste Ord træder Kong Henrik igjen ind).

Trettende Scene.

De Forrige. Kong Henrik, der, idet han træder nærmere, giver Corbinelli et Vink, at han skal flye.

Corbinelli (afsides).

Hvis Lykken er mig god, da lover jeg,
Du snarlig sove skal saa dyb en Søvn,
At Du ei tænker meer paa nogen Tvekamp.

(Taler et Par Ord med en indtrædende Tjener, og iler derefter bort).

Henrik
(til d'Aubigné).

Bliv her!

Baronen.

Ak, Eders Majestæt, hvilken høi Naade! Og dog er I ikke den første Monark, der har besøgt mig her. Men I kommer iøvrigt, som I var kaldet, thi her seer I Eders forrige Staldmester, som, hvis man tør troe ham, aldeles ikke er forviist fra Eders Hof, og heller ikke er i Unaade hos Eder.

Henrik.

Saa! Har Du paastaaet det?

Baronen.

Nei, ikke ganske ligefrem, Eders Majestæt, men han har dog ladet en Billet levere til mig, der er underskreven med Eders kongelige Navn, som det synes, og hvorefter den hele Forviisning skulde være et Skin, og ifølge hvilken han endnu skulde være i Eders høieste Gunst og Naade.

Henrik.

Saa! Det har Du ogsaa gjort?

d'Aubigné.

Omstændighederne synes at vidne imod mig, og dog —

Henrik.

Jo, d'Aubigné, Du er i min Unaade.

Baronen (bukker dybt).

Jeg takker for Eders allernaadigste Vidnesbyrd om Eders Unaade, det var en stor Lettelse.

d'Aubigné (heftig).

Ved Himlens Gud, da det nu gjelder om at vise, at jeg ikke har spillet noget falsk Spil, saa skal Intet hindre mig fra at sige Sandheden: Jeg erklærer da høit og lydeligt, at jeg ikke er i Eders Unaade, og hvad Brevet angaaer, saa veed I ret godt, hvordan det hænger sammen dermed, men I leger kun med mig ved denne Leilighed, som I saa tidt har gjort.

Baronen (affides).

Det er en uforskammet Knegt.

Henrik.

Nei, denne Gang er det mit Alvor, d'Aubigné, Du er nu virkelig i min Unaade, derved bliver det.

d'Aubigné.

Hvad saa Eders Majestæt finder for godt at foregive, saa paastaaer jeg dog endnu som før, at jeg er i Eders Naade.

Henrik.

Og jeg paastaaer endnu som før, at Du er min Unaade.

d'Aubigné
(endnu heftigere).

Nei, siger jeg! Jeg er i den allerhøieste Naade, i en ganske særdeles Naade, i en overordentlig stor Naade, i større Naade end nogensinde før.

Baronen.

Men — Hans Majestæt maa dog bedst vide, om I er i hans Naade eller ikke.

d'Aubigné.

Det er ikke altid sagt, at Herskerne vide, hvem der er i deres Naade eller ikke, thi deres Villie kan jo ligge i en Andens Lomme — og desuden, der gives ogsaa dem, der more sig ved at lege med deres troeste og bedste Venner.

Baronen.

Jeg har aldrig hørt Mage til saadan Uforskammenhed.

Henrik.

Ja, tænk engang min gode Baron, jeg holdt ham indespærret i et Fængsel, der slet ikke var saa slemt, og jeg meente, han skulde blive der med Taalmodighed i sin hele Forviisningstid, og saa maa jeg pludselig til min Ærgrelse høre, at han er løben sin Vei paa egen Haand, er det ikke en troløs Handling?

Baronen.

En meget troløs Handling, Eders Majestæt, at være saa dristig at løbe sin Vei, naar man er forviist.

Henrik.

Ja, hvad synes I? Og dog var hans Fængsel saaledes indrettet, at han kunde boe, sove og spise der ligesaa godt, som jeg selv er vant til. Ja, jeg mindes ikke, at Nogen før har været i min Unaade, som jeg har behandlet saa naadigt og godt, og han kunde have levet i den allerbehageligste Unaade, som Nogen kan forestille sig.

d'Aubigné (affides).

Nu driver han da ogsaa sin Spøg med denne langørede Gascogner. (Vil gaae).

Henrik.

Hvor vil Du hen?

d'Aubigné.

Jeg vil opsøge Corbinelli.

Henrik.

Nei, jeg vil og fordrer, at Du skal blive her.

Baronen.

Men denne Billet, Eders Majestæt?

Henrik.

Giv mig den. (Baronen giver ham den). Denne Billet beholder jeg, og skal, saasnart Omstændighederne tillade det, give Jer den fornødne Oplysning derom, men nu ønsker jeg at være alene med d'Aubigné.

Baronen.

See til at forbedre Jer Opførsel, d'Aubigné.

d'Aubigné.

See til at forbedre Jer Tale, Baron Lezay. (Affides). Hvis Tungen blev skaaren ud af hans Hals, saa vilde det allerede være en stor Forbedring, thi derved vilde Veien spærres for en utrolig Mængde Dumheder.

Baronen.

Jeg haaber at Eders Majestæt dog ikke forlader dette Sted, før I har besøgt mit ringe Slot.

Henrik.

Jeg takker Jer, Hr. Baron de Lezay.

Baronen (afsides).

Det er en ganske fortræffelig Konge.

(Bukker dybt og gaaer).

Fjortende Scene.

Kong Henrik. d'Aubigné.

Henrik.

Aldrig endnu i mit Liv har jeg været saa vred paa Dig. Hvad! saaledes at skuffe min Tillid! — At flygte bort imod min udtrykkelige Befaling! Og hvad endnu er værre, at vise den Billet, der var skreven for Dig alene, til en Fremmed! Skal Catharina nu med Rette kunne forekaste mig, hver Gang hun bryder sine Løfter, at jeg er ligesaa falsk og troløs som hun? — Nei, ved mit ridderlige Sværd, det skal hun ikke.

d'Aubigné.

O, I har handlet grusomt, vil man ikke
Nu troe, at jeg forfalsket har Jert Brev?

Henrik.

Enhver, der kjender Dig, vil ikke troe det,

Hvad Andre troe, deri maa Du Dig finde,
Til Øieblikket vorder mere gunstigt.

d'Aubigné.

For Jer er hele Livet kun en Leg,
I føler ingen Harm imod de Slette,
Kan ei betages af en ædel Vrede,
Selv naar det Værste skeer; det er det største,
Det allerstørste Tab, som I har lidt
Ved Frankrigs Hof; og derfor hjalp I til,
Da denne Corbinelli flygted bort.

Henrik.

Vend strax tilbage til Dit Fangenskab,
Det er Din Konges Bud, Din Vens Begjering.

d'Aubigné.

Jeg kan det ikke, før jeg har mig hevnet
Paa denne Skurk, og har Adele frelst.

Henrik.

Jeg siger Dig, Du skal, det er min Villie.

d'Aubigné.

Jeg gjør det ei.

Henrik.

Saa maa jeg bruge Magten.

(Vinker, Bevæbnede træde frem).

Griber ham strax og fører ham tilbage!
Om I skal binde ham til Hesten fast,
Der er ei andet Middel mod hans Vildskab.

d'Aubigné.

Troløseste blandt alle Jordens Fyrster?

(Føres bort).

Femtende Scene.

Kong Henrik. Adele Lezay fra den modsatte Side.

Adele.

Tilgiv mig, Eders Majestæt! I seer
En ubetænksom Skabning for Jert Øie,
Thi ikke d'Aubigné, men jeg, min Konge,
Har givet Eders Seddel til min Onkel,
Jeg tænkte derved muligviis at vende
Hans Hu — dog ak, desværre! jeg bedrog mig.
Men d'Aubigné har ingen Skyld deri,
Thi det er skeet aldeles mod hans Villie.

Henrik.

Det er mig kjært, det glæder mig at høre.

Adele.

Hvordan det end skal gaae med mig, min Konge,
Saa bør dog ei den brave d'Aubigné
Bære den Vrede, som kun jeg fortjener.

Henrik.

Det er mig ogsaa kjært, at ikke han,
Men at I selv er den, der dette tilstaaer.

Adele.

Ak han — han havde aldrig røbet mig;
Han havde taget Skylden for min Letsind
Paa sig og baaret den med trofast Taushed.
Det følte jeg, og derfor kom jeg hid.

Henrik.

Hvorlænge var I ved Cathrinas Hof?

Adele.

En Maaned.

Henrik.

Kun en Maaned? ikke længer?

Adele.

Nei, ikke længer, Eders Majestæt,
Først ganske nylig blev jeg sendt derhen.

Henrik.

Vi To maa tale noget Mere sammen;
Kom, før mig nu til Eders Onkels Slot.

Fjerde Act.

Kongens Værelse.

Første Scene.

d'Aubigné. Fontenay.

d'Aubigné.

Er det ikke muligt, at jeg igjen kan flygte bort, Fontenay?

Fontenay.

Nei, siger jeg Dig; men naar Du blot giver Dit Æresord paa, at Du frivillig vil blive her, saa tilstaaer Kongen Dig gjerne en større Frihed.

d'Aubigné.

Det gjør jeg ikke.

Fontenay.

Ja, saa kan jeg ikke hjelpe Dig.

d'Aubigné.

Den bedste Tjeneste, man kan vise et Menneske her i denne syndige Verden, det er at drukne ham

i det Øieblik, han bliver født; thi derved vil man frelse ham fra mangfoldige Sorger og kun skille ham ved faa og ringe Glæder.

Fontenay.

Tro mig, d'Aubigné, Kongen vilde gjerne staae Dig bi, hvis han bare kunde.

d'Aubigné.

Aa ja, dersom smukke Talemaader kunde nytte; thi at forlokke og forføre Hjerterne med Smiger, det forstaaer han. Han kan ogsaa skjule sine Tanker under Spøg og lystige Vendinger, saa man hverken veed ud eller ind om hvad han egentlig mener. Alt dette har han lært af denne Dronning med de blodige Hænder og den giftige Tunge.

Fontenay.

Husk paa, at han maatte forstille sig ved hendes Hof, at han maatte lade, som han ikke tænkte paa Andet end paa letsindige Eventyr, thi ellers blev hans Stilling farlig.

d'Aubigné.

Men det lykkedes ham da ogsaa over al Maade godt; thi det vilde Liv behagede ham, siger jeg Dig.

Fontenay.

Giv Dig tilfreds, d'Aubigné! Naar hun først er borte, vil Du snart faae Din Frihed igjen.

d'Aubigné.

Da er det for silbigt, da er den stakkels Adele bunden til Corbinelli og fortabt for evig. (Kaster sig i en Stol og holder Hænderne for Øinene).

Fontenay.

Tag dog ikke saaledes paa Vei, d'Aubigné! Der findes dog andre Qvinder i Frankrig, der er ligesaa smukke som denne Frøken Lezay. Du maa ogsaa huske paa, at Kongen har sluttet et godt Forlig, og at Tiderne nu ville blive bedre for os.

d'Aubigné
(tager igjen Hænderne fra Øinene).

Tiderne blive aldrig bedre; det gaaer jo meget værre til nu end i gamle Dage, Mord og Ødelæggelse og al Slags Vederstyggelighed have jo aldrig hævet Hovederne frækkere i Veiret end netop nu.

Fontenay.

Der skeer intet saa Galt i Verden, at der dog ikke tilsidst kommer noget Godt ud deraf, det er min Tro.

d'Aubigné.

Ganske rigtigt, naar Tusinde af vore Brødre falde paa Valpladserne eller snigmyrdes af Papisternes Dolke, saa kommer der dog for saavidt noget Godt ud deraf, at Jorden bliver federe, og Hveden voxer bedre derefter i de næstfølgende Aar.

Fontenay.

Du er nu i Dit melancholske Hjørne, d'Aubigné,

men Kongen vil nok vide at trøste Dig, og Du vil stige høit engang, hvis han bliver Frankrigs Hersker.

d'Aubigné.

Troer Du?

Fontenay.

Ganske vist; jeg har ogsaa hørt ham sige, at han aldrig, hvis han nogensinde fik Børn, kunde ønske dem en bedre Opdrager, end Du vilde blive, naar Du blot kunde tæmme Din Heftighed.

d'Aubigné.

Hvis han fik Børn, ja det vilde blive en deilig Yngel.

Anden Scene.

De Forrige. **Kong Henrik.**

(d'Aubigné reiser sig, strax i Begyndelsen af Scenen gaaer Fontenay).

Henrik.

Hvorfor troer Du det, d'Aubigné? hvorfor dømmer Du dem saa haardt, der endnu ikke har seet denne Verdens Lys?

d'Aubigné.

Fordi de rimeligviis skulle leve ved et Hof, som Catharina af Medici har forpestet med sin Nærværelse, og —

Henrik.

Og som ogsaa jeg har bidraget til at fordærve, ikke sandt?

d'Aubigné.

Det siger I, og ikke jeg, min Konge.

Henrik.

Hvorledes, d'Aubigné? Du har jo græbt,
Naar saae jeg forhen Taarer paa Din Kind?

d'Aubigné.

For Jer er Kjærligheden kun en Spøg,
En lille Tidsfordriv, naar I Jer kjeder,
Et Klædningsstykke, som I kaster bort,
Og skifter med et andet efter Lune,
For mig er den en meer alvorlig Sag.

Henrik.

Du seer nu Alting fra den sorte Side.

d'Aubigné.

Hvis I med Magt mig ikke havde bortslæbt,
Da var hun reddet nu; thi Corbinelli
Var sikkert falden for mit gode Sværd.

Henrik.

Og siden efter var Du falden selv
Som Offer for Cathrinas Hevn. Desuden,
Af Corbinelles Hviskken til sin Tjener
— Du veed, jeg høre kan den mindste Lyd —
Slutted jeg, det var bedst, at Du kom bort,
Thi han er Mester i en farlig Kunst,
Og ei han kæmper med de samme Vaaben
Ærligt og aabenbart som Du og jeg.

d'Aubigné.

I frygter altformeget for hans Kunst.

Henrik.

Dengang jeg levede ved Cathrinas Hof,
Da saae jeg vel, hvad denne Kunst formaaer.

d'Aubigné.

Jeg negter ei, at I har Ret i Noget.

Henrik.

Jeg skylder Dig at tilstaae, d'Aubigné,
At jeg har forespurgt mig om Din Elskte
I hendes Hjem, og jeg kan ikke negte,
Hun roses overalt, saa jeg maa troe,
At jeg har dømt for strengt om dette Barn;
Og at hun virkelig er kommen reen
Og ubesmittet hjem fra denne Kreds,
Hvor ingen Uskyld forhen kunde trives.

d'Aubigné.

O, naar I dette troer, hvor kan I taale,
At hun bli'er bunden til en saadan Mand,
At hun bli'er fængslet til et saadant Hof,
Hvor hun omsider dog, — hvor reen og skyldfri
Og ubesmittet hun endnu kan være —
Vil gribes af Fordærvelsen og Synden
Og vorde som de Andre.

Henrik.

Men hvordan,
Paa hvilken Vei kan jeg forhindre det?

d'Aubigné.
(styrter ned og omfavner hans Knæ).

I skal og bør og maa forhindre det,
Det vilde være som et Ægteskab
Mellem en Himlens Engel og en Dæmon
Fra Dybets Afgrund.

Henrik.

Reis Dig, d'Aubigné!
Naar saae jeg Dig at bøie Dig i Støvet
Og knæle for et Menneske?

d'Aubigné.

Min Konge!
Jeg vil ei meer begjere hendes Elskov,
Lad dette være som en svunden Drøm,
Jeg vil kun redde hendes Liv fra Skjændsel,
Jeg vil kun frelse hendes Sjæl fra Døden,
Den evige, forladt af Naaden selv,
Hvorfra Forløsning aldrig finder Sted.

Henrik
(reiser ham op).

Jeg kan dog ei forandre Skjebnens Gang.

d'Aubigné.

Jeg veed det nok, jeg har det ofte mærket,
I troer paa Skjebnen, som I var en Tyrk.

Henrik.

Nu, hvad jeg kan, det skal jeg sikkert gjøre,
Iøvrigt troer jeg paa en naadig Gud,

Som ofte hjelper, naar det sidste Haab
Os synes slukt.

(Afsides).

Den stakkels d'Aubigné!
Jeg nænner ei at sige ham det Værste.

d'Aubigné.

Hvis blot ei Hjelpen kommer altfor seent.

Henrik.

Noget har jeg dog sagt til Catharina,
Et Ord, der hemmelig blev vexlet med
En Ubekjendt paa Slottet i Lezay.

(Afsides).

Ifald blot dette Bryllup kunde hindres
I nogen Tid, hvo veed, hvad kunde skee.

(Høit).

Farvel, min Ven, Du trænger høit til Ro.

(Han gaaer).

d'Aubigné (alene).

Ja, hver en Fiber dirrer i mit Legem,
Jeg vil da hvile mig et Øieblik.

(Gaaer ind i Sideværelset).

Tredie Scene.

En festlig smykket Sal.

Et Selskab af Damer og Herrer. Dands og Sang. Siden dæmpet Musik i det Fjerne, der ogsaa kan høres i de tre følgende Scener. Dronning **Catharina**, fulgt af Grev **Corbinelli** og **Mad. Rebours**, Alle festlig klædte. Naar Dronningen træder ind, standser Dandsen.

Catharina
(til det hele Selskab).

Jeg ønsker inderlig, at denne Dag,
Hvorpaa den Kjæreste blandt mine Venner
Holder sit Bryllup, vorde skal saa festlig,
Saa skjøn og saa høitidelig, som muligt.
Men jeg er ikke vel og tvinges derfor
Til at beholde denne Sal for mig;
Alle de andre vier jeg til Dandsen,
Til Leg og Lyst og al Slags Ungdoms Glæde.
(Til Mad. Rebours).
Bliv her! jeg har et Ord at sige Dig.
(Selskabet spredes i de tilstødende Sale).

Fjerde Scene.

Dronning Catharina. Mad. Rebours.

Mad. Rebours (seer sig om).

Hvor Alt er deiligt her!

Catharina.

Hver Tvivl er svunden, thi Kong Henriks Udsagn,
Det sønderrevne Brev, som Du har bragt mig,
Alt tyder paa, han staaer i Guises Sold
Og har forraadt mig til min værste Fjende.

Mad. Rebours.

Og dog er Slottet smykket til hans Bryllup
Med slig Vidunderpragt, som om det Hele
Var tryllet frem af Morgenlandets Feer.

Catharina.

Ja, man skal troe, han var mit Hjertes Afgud,
Derfor har selv jeg ordnet denne Fest
Med saadan Glands og Herlighed og Rigdom;
Thi nu kan ingen Uindviet ane,
At det er mig, der offrer ham til Døden.

Mad. Rebours.

Det blive vil en selsom Bryllupsfærd.

Catharina.

Drag Omsorg for, at Vognen bliver forspændt,
Men Alt i største Stilhed, fatter Du;
Lad Ordet være Dine Tankers Slør.

Mad. Rebours.

Det skal det ganske vist.

Catharina.

Hent Corbinelli, jeg vil tale med ham.
(Mad. Rebours gaaer).

Femte Scene.

Dronning Catharina. Grev Corbinelli.

Catharina.

Naar venter Du Din Brud?

Corbinelli.

Strax efter Taffelet drog Vognen bort,
Der skulde bringe hende hid, min Dronning.

Catharina.

Du seer, hvor festlig vi har smykket Alt,
Næsten den hele Dag har Hoffets Damer
Sysslet dermed, og jeg var selv tilstede,
Og skjøndt jeg ei er ganske rask endnu,
Saa har jeg dog havt Opsigt med det Hele.

Corbinelli.

Ja, det er ordnet med en sjelden Smag.
Det vidner atter om den høie Kunst,
Den sikkre Tact, den fine Sands for Skjønhed,
Som kun Italien skjenker sine Børn.

Catharina.

Ja, jeg vil vise Verden, Corbinelli,
Ved denne Leilighed, hvor høit jeg skatter
Og elsker Dig.

Corbinelli.

Jer Godhed er saa stor,
At om I fordred end mit Hjerteblod,
Da var det kun en ringe Løn derfor.

Catharina.

Du seer, skjøndt Solen nylig først er dalet,
Og skjøndt de fleste Gjester endnu mangle,
Har mine Jomfruer begyndt at dandse;
De snoe sig som bevægelige Blomster
I store Rækker gjennem Slottets Haller.
Du veed jo nok, at aldrig de kan modstaae
Musikens Toner.

Corbinelli.

Ja, jeg veed det nok.

Catharina.

Men efter Midnat maae vi reise bort.
Den Sag kan ei forandres, Corbinelli.

Corbinelli.

Jeg har alt hørt det, Eders Majestæt,
Og negter ei, det gaaer mig nær til Hjerte,
Thi jeg en Regning har med d'Aubigné,
Der ei endnu er sluttet, ædle Dronning.

Catharina.

Din Haand kan træffe ham, skjøndt Du er fjern.

Corbinelli.

Men Henrik af Navarra?

Catharina.

Alt, hvad der styrker Henrik af Navarra,
Saa skriver mig min Søn, det styrker nu
Vor egen Magt og svækker vore Fjender.
— Men hør, Du kunde vise mig i Aften
En vigtig Tjeneste.

Corbinelli.

Jeg er beredt.

Catharina.

Du kjender le Favart, hvis Bolig ligger
Nær ved Neval, en Fjerdingvei herfra?

Corbinelli.

Ja, ja, jeg kjender ham, min ædle Dronning.

Catharina.

Han sendte nylig Bud for mig at melde,
At han har fanget En af Guises Mænd,
Og denne tilstaaer, at han ofte var
Forklædt paa Slottet her.

Corbinelli.

Er dette vist?

Catharina.

Jeg vide maa Besked om denne Sag
Endnu i Aften, den er saare vigtig;
Jeg ønsker, at Du selv —

Corbinelli.

Nu, som I vil.

(Afsides).

Det er et eget Hverv paa saadan Dag,
Og dog, det kunde blive farligt, hvis —

(Høit).

Naar I det ønsker, Eders Majestæt,
Saa skal det skee.

Catharina.

Jeg takker Dig, min Ven;
Det neppe vare vil halvanden Time,
Saa kan Du atter være her tilbage.

Corbinelli.

Men hvis Baronen og Adele kommer
I denne Mellemtid?

Catharina.

Saa skal jeg selv
Paatage mig den hele Skyld; desuden,
Du kan jo hurtig være her tilbage.

Corbinelli.

Jeg er beredt at følge Jer Befaling.

(Vil gaae, men standser, da Catharina atter tiltaler ham).

Catharina.

Seer Du, hvis det var muligt, Corbinelli,
At Nogen havde listet sig herind,
Og havde lyttet skjult til hvad jeg talte,
Og speidet ud min hemmeligste Tanke,
For at berette den til Hertug Guise,
Jeg siger Dig, hvis Sligt var tænkeligt;
Og hvis maaskee — hvad end var meget værre —
Han havde hyklet Kjærlighed og Troskab
Og dyb Hengivenhed i samme Stund,
Hvori han solgte mig til mine Fjender,
Da har jeg ingen Ro, imens han lever,
Ja, før hans Aske spredet er for Vinden
Som Legetøi for Elementets Aander.

Corbinelli (afsides).

Hun skulde dog ei vide? — Nei, umuligt.

Catharina
(griber hans Arm).

Lad da hans piinte Sjæl ved Midnatstid,
Naar den af Skærsildflammerne sig hæver,
I Høstens Vinde svæve hen med Klage

Og med en Røst, der kun forstaaes af dem,
Der synge med i Aanderigets Chorsang,
Det skal ei ængste mig, thi denne Røst
Kan ei forraade mig til Hertug Guise.

Corbinelli.

Hvor kan I troe paa Sligt, min høie Dronning?

Catharina.

Jeg troer det ikke blot, jeg veed det vist,
Thi knap var otte Dage svundne hen
Efter det store Blodbad i Paris,
Da Himlen i sin Naade tillod os
At fælde Kjætterne med Troens Glavind,
Da hørte jeg — det var i Nattens Mørke —
Og Kongen hørte det, og Fleer med os,
Hvorledes Luften fyldte sig med Stemmer,
Med Skrig og dybe Suk og Klagesang
Og Jammertoner, som ei kan beskrives.
Det var de Slagnes Aander, der usynlig
Drog os forbi paa Nattestormens Vinger.
Dog har jeg Intet sagt derom til Andre,
Men naar med Dig jeg taler, Corbinelli,
Da er det, som jeg talte med mig selv.

Corbinelli (afsides).

Hvis ei jeg var saa sikker paa — men nei,
Hvor klog hun er, det kan hun aldrig vide;
Dog vil jeg flye, saasnart jeg det formaaer.

(Høit).

Nu, skal jeg bort, da er det høit paa Tiden.

Catharina.

En Vogn staaer forspændt alt og venter Dig.

(Han bukker dybt og gaaer).

Catharina (alene).

Det var jo Dig, der raaded Hertug Guise,
At sende mig tilbage til Italien.
— Nu vel, saa tag den Løn, som Du fortjener.

(Efter et Ophold).

Alt, hvad den frække d'Aubigné har syndet,
Er som et ringe Fnug i Luften kun,
Et Intet imod hans Forræderi,
Jeg har ei Ro, før han i Graven hviler.

(Gaaer hen til Døren og vinker, Mad. Rebours træder ind).

Sjette Scene.

Dronning Catharina. Mad. Rebours.

Catharina.

Er Vognen kjørt?

Mad. Rebours.

Nu kjører den, min Dronning,
Nu ruller den med Larm af Porten ud.

Catharina.

Hvis ikke Frankrigs Kongemagt skal træbes
I Støvet ned, da maae vi knuse dem,
Der sælger os for Guld til vore Fjender.

Mad. Rebours.

Han haabed at bedrage Jer, min Dronning,
Og døer nu selv som en bedragen Daare.

Catharina (sukker).
Husker Du Navnet paa den græske Qvinde,
Ulysses Hustru i det gamle Digt?

Mad. Rebours.
Penelope.

Catharina.
Hun væved jo hver Dag, saalænge Solen
Paa Himlen stod, en saare sjelden Klædning,
Et Under for sin Tid; dog midt om Natten,
Naar Faklen glimted i det stille Kammer,
Tilintetgjorde hun med egen Haand,
Hvad hun med Kunst om Dagen havde vævet.

Mad. Rebours.
Ja, saa fortælles det, min høie Dronning.

Catharina.
Denne Penelope, det er mig selv.

Mad. Rebours.
Hvor kan I troe —

Catharina.
Jeg vil ei blive her, naar dette rygtes,
Jeg har ei Lyst at lege denne Gang,
Som vi saa tidt har gjort med Sorgens Maske,
Jeg vil paa Øieblikket bort herfra.

Mad. Rebours.
Men hvad skal vi da sige til Kong Henrik,
Der med sit Hof er buden hid til Festen?

Catharina.

Siig hvad Du vil og kan, og hvad Din Klogskab
Indgiver Dig.

Mad. Rebours.

Men Eders Majestæt —

Catharina.

Siig, jeg erfaret har med største Skræk
I dette Øieblik, at Corbinelli
Er bleven saaret, derfor drog jeg bort,
For strax at skaffe Hjelp. Bed Kongen tolke
Min dybe Smerte for den unge Brud.
Paa Bryllup kan der ei i Aften tænkes,
Men jeg skal skrive meget snart. Farvel!
Jeg vil nu tale selv med mine Damer;
Vi samles først i Nat hos le Favart,
Saa vil vi hjem til Hoffet i Paris.
(Idet hun gaaer).
De har nu tvunget Frankrigs Kongekrone
At tynge med i denne Kjætters Vægtskaal. (Gaaer).

Mad. Rebours (alene).

Musiken tier alt — nu gaaer hun.
(Der høres en fjern Larm).
— Tys!
— Det var, som om jeg hørte Vaabenklang.
— Det gyser i mig — men det er umuligt,
Saa vidt, saa langt, kan Lyden ikke naae.

Syvende Scene.

Mad. Rebours. Kong Henrik.

(Han træder ind fra den modsatte Side af den, hvoraf Dronningen gik ud).

Henrik (afsides).

Det er en dristig Daad, jeg har den vovet,
Jeg har ført hende bort.

Mad. Rebours
(træder ham imøde).

Jeg nødes til
At bringe Jer et selsomt Bud, min Konge.

Henrik.

Hvor er dog Hendes Majestæt?

Mad. Rebours.

Hun er —
Hun er ei længer her, min Konge.

Henrik.

Hvad?

Mad. Rebours.

Der kom et Budskab nys, Grev Corbinelli,
Som hun har elsket meer end Verden troer,
Langt meer, end I har anet det, min Konge,
Og til hvis Ære denne Fest var paatænkt,
Han er nok saaret, han blev overfalden
Paa Veien nærved Eders Slot.

Henrik.

I Sandhed?
Det overrasker mig paa selsom Viis.

Mad. Rebours.

Vi hørte det med Skræk, og Dronningen,
Som elsker ham saa inderlig og høit,
Drog bort paa Øieblikket, for, om muligt,
At skaffe Hjelp. Hun beder Jer at tolke
Sin grændseløse Sorg for Grevens Brud;
Hun er fortvivlet, og, hvis han maa døe,
Som hun befrygter, som hun næsten troer,
Da vil hun ei tilbage her til Slottet,
Hvor i den sidste Tid de leved sammen,
Thi hun ham elsked meer, end Nogen aner.

Henrik.

Altsaa paa Bryllup tænkes der ei længer?

Mad. Rebours.

Naturligviis.

(Seer sig forsigtig om og siger derpaa halvsagte).

Hun hader ham, min Konge,
Og hun har selv — men tys! jeg tør ei tale.
I er nu fri, kan handle, som I vil,
Og I har intet Meer af os at frygte.
— Det gjør mig ondt, at vi skal skilles ad.

(Neier dybt og siger derpaa med høi Røst).

Min Dronning hilser Eders Majestæt,
Og hun vil skrive snart, hun takker Jer
For Eders Gjestfrihed og ømme Venskab.
Næst efter Kongen, hendes egen Søn,
Er I den Første, som hun elsker høiest;
I er den Eneste, hun stoler paa.

(Neier igjen dybt og gaaer).

Henrik (alene).

Er dette sandt! — Jeg kan det neppe troe.
(Seer ind i Sideværelserne).
Men hendes Damer flye — det er, som Vinden
Bortveired dem — nu seer jeg ingen Fleer.
— Der kjøre de — det er som Spøgelser
Og Drømmebilleder, der svinde bort
I Nattens Dunkelhed. — Gud være lovet!
Thi Catharinas Magt er nu til Ende.
(Efter et Ophold).
Ja, hvis ei alle Mærker slaae mig feil,
Saa har sig Lykken vendt, og jeg er den,
Der holder Frankrigs Fremtid i min Haand,
Og kan nu rolig trodse hendes Rænker.

Ottende Scene.

Kong Henrik. Baron Lezay, ledsaget af l'Etoile.

Baronen.

Ak, Eders Majestæt, I seer her en meget ulykkelig Mand, der er bleven overfalden af en heel Røverbande, som, uagtet al min Modstand — og den var ikke ringe, det tør jeg forsikkre Jer om — med Vold har bortført min Broderdatter.

Henrik.

Hvad siger I, af en heel Røverbande?

Baronen.

Ja, Eders Majestæt, af en stor, en meget stor

Røverbande; og desuden var hun egensindig, og vilde være flygtet bort, hvis jeg ikke med Magt havde standset hende, og jeg maatte ogsaa med Magt bringe hende med mig, og nu er det Altsammen til ingen Nytte.

Henrik
(der imidlertid har talt sagte med l'Etoile).

Det er den forfærdeligste Qvinde, jeg i mit Liv har kjendt.

Baronen.

Men hvor er dog Hendes Majestæt? Da jeg kom hid i min Fortvivlelse, mødte jeg en heel Mængde Vogne; og det blev mig sagt, at hun var kjørt bort; jeg er saa fortumlet i mit Hoved, at jeg hverken veed ud eller ind.

Henrik
(sagte til l'Etoile).

Bring Frøken Lezay ned i Sideværelset, bed hende vente der et Øieblik, til jeg afhenter hende.

(l'Etoile gaaer).

Niende Scene.

Kong Henrik. Baron Lezay.

Henrik.

For det første kan jeg berolige Jer med Hensyn til Eders skjønne Broderdatter, hun er frelst, hun er i mine Hænder, og det lader ikke til, at hun har Noget derimod.

Baronen.

Gud være lovet! Eders Majestæt er født til at være Damernes Beskytter, ligesom — ligesom jeg selv.

Henrik.

Men dernæst maa jeg sige Eder, at der ikke bliver noget af Giftermaalet med Corbinelli, thi han er nu altfor langt, meget for langt herfra.

Baronen.

Men ved alle Helgene, hvorfor har man da lokket mig hid og udsat mig baade for Gigt og Podagra i den kolde Natteblæst, thi det var ligesom der havde samlet sig tusinde Smaadjævle i Luften, bare for at pine, plage, prikke, stikke, knibe mig, Eders Majestæt.

Tiende Scene.

De Forrige. d'Aubigné. Fontenay.

Fontenay.

Tilgiv, naadigste Herre, vi kunde ikke standse ham længere, da han et Øieblik fandt Døren aaben; thi han havde hørt Noget om denne Bryllupsfest.

Henrik.

Giv Dig tilfreds, d'Aubignè! Der bliver intet Bryllup af. Vær blot rolig og lad mig tale Din Sag, saa kan Du blive her.

(Fontenay gaaer tilside).

Baronen.

Men naadigste Herre —

Henrik

(griber d'Aubignés Haand).

Førend vi gaae videre, skylder jeg d'Aubigné den Erklæring, at den Billet, I fik af Frøken Adele, virkelig er skreven af mig, og at jeg, uagtet jeg dengang viste ham en forstilt Unaade, dog ikke har nogen Ven, som jeg agter og elsker høiere end ham.

Baronen.

Det er en anden Sag; jeg er da ogsaa rede til at agte og elske ham netop saa høit, som Eders Majestæt agter og elsker ham.

Henrik.

Dernæst vil jeg ikke længere holde det hemmeligt, at jeg har leget en Leg med Catharina om Herredømmet i mit Land, som hun, uagtet al sin Kløgt, ikke har vundet. Jeg er nu virkelig Herre paa dette Sted, og den første Brug, jeg vil gjøre af min Magt er den, at hjelpe d'Aubigné i den Sag, der ligger ham meest paa Hjerte.

Baronen.

Ja, hvad mig angaaer, da har jeg bestandig betragtet det som den helligste Pligt at rette mig efter dens Villie, der regjerer, uden mindste Persons Anseelse, thi deri bestaaer efter mine Tanker den sande Loyalitet og Troskab.

Henrik.

Det er mig kjært at høre; thi da det nu er min Villie og mit Ønske, at Eders skjønne Broderdatter skal række den brave d'Aubigné sin Haand, saa haaber jeg, ifølge Eders egne Begreber om Pligt og Loyalitet, at I vil rette Jer derefter.

d'Aubigné.

O, min ædle, høimodige Konge!

Henrik.

Stille, d'Aubigné! lad mig føre Din Sag, siger jeg; jeg har bragt Sager til Ende, der ere vanskeligere end Din.

Baronen.

Men Eders Majestæt, jeg — jeg har jo nu engang lovet hende til Grev Corbinelli.

Henrik.

Om Corbinelli kan der ikke længer være Tale; thi han er død, Hr. Baron, han er funden myrdet nær herved med tre Stik i Brystet; det var netop Rygtet om dette Mord, siges der, som drev Drongen med saadan Iil herfra.

Baronen.

Myrdet! hvilken forfærdelig Ulykke! thi saa er jo den hele store Rigdom tabt, ja jeg forsikkrer Jer om, at han besad en fyrstelig, ja i Sandhed en fyrstelig Formue.

Henrik.

Trøst Jer, Hr. Baron! d'Aubigné besidder vel ingen fyrstelig Formue, men dog skal han dele en Fyrstes Eiendom; jeg har pantsat alle mine Kostbarheder og Smykker og desuden alle min Gemalindes Juveler til den høieste Priis for hans Skyld; derved vil ikke blot hans Gjeld kunne betales, men han vil endnu beholde et ganske anseeligt Overskud.

d'Aubigné
(styrter i hans Arme).

O, min ædelmodige Konge! Selv mit Liv og mit bedste Hjerteblod kan aldrig afbetale, hvad jeg skylder Jer.

Henrik.

Der seer Du, d'Aubigné, at jeg endnu har Noget tilovers for Dig, og at jeg ikke er saa gjerrig, som Du paastod.

Baronen.

Ak, Eders Majestæt, jeg er særdeles — overmaade bevæget over Eders store Høimodighed, thi jeg har seet Eders Gemalindes Juveler, og dersom jeg blot vidste, at Dronningen ikke vilde tage det unaadigt op, saa —

Henrik.

I kan være rolig, hvad Dronningen angaaer, hun finder sig i Alt, thi det viser sig hver Dag meer og meer, at hendes Stilling er farlig, og at hun

høilig trænger til vor Hjelp; hun afhænger nu af os, og vi ikke længere af hende.

Baronen.

Ja, saa vil jeg da ikke længere kunne negte mit Samtykke.

Henrik.

Godt, og her er Bruden, d'Aubigné.

(Aabner Døren til Sideværelset, Adele Lezay træder ind).

Ellevte Scene.

Kong Henrik. Baron Lezay. d'Aubigné. Adele Lezay, som Henrik fører hen til d'Aubigné, hvorefter han lægger hendes Haand i hans.

d'Aubigné.

O, min elskede Adele, jeg veed endnu ikke ret, hvordan dette er gaaet til, men ligegodt, min Lykke er ikke mindre derfor.

Adele.

Kong Henrik havde lovet at staae os bi, og han har holdt sit Ord.

Henrik.

Du seer, med hvilken Artighed og Smag Dronningen har indrettet Alt til Din Bryllupsfest, men Bruden har jeg selv hentet. (Til Baronen). Thi jeg vil ikke længere dølge det, jeg var selv den Røver, der skilte Eder ved Eders skjønne Broderdatter.

Baronen.

Var Eders Majestæt den maskerede Person, som — (Bukker dybt). I Sandhed I er en ægte Søn af Frankrig, faderlig mod den yngre Slægt, tro mod Eders Vaabenbrødre, galant og dristig imod Damerne, og tapper paa Valpladsen som en gammel Heros. Hvis jeg turde tale saa frit, da vilde jeg sige, at I ligner mig selv, saaledes som jeg var i fordums Dage.

Henrik.

Ja, og vi have Begge i temmelig lang Tid indaandet Luften i Gascogne, og sige dog ikke ret mange Gasconader, deri ligne vi hinanden ogsaa.

Baronen.

Ganske rigtig, Eders Majestæt, ikke ret mange.

Henrik
(til d'Aubigné).

Du maa i Begyndelsen leve ganske stille her med Din unge Hustru, for at man ikke skal beskylde mig for at have brudt mit Ord, saaledes kan dog den smukke Plan, jeg havde lagt, endnu for en stor Deel blive gjennemført.

d'Aubigné.

Min ædle Konge, hvormegen Tak skylder jeg Eder ikke, I har gjort mig til det lykkeligste Menneske.

Henrik.

Jeg er ligesaa lykkelig som Du, thi ogsaa jeg

har faaet mit kjæreste Ønske opfyldt. Jeg tilstaaer gjerne, at jeg maa takke Lykken mere derfor end min egen Klogskab; men i ethvert Tilfælde troer jeg at mit Land nu er frelst af Catharinas Vold, og jeg opgiver ikke Haabet om ogsaa tilsidst at frelse det hele Frankrig.

Forord.

Det skeer ikke saa sjeldent, at en Udenforstaaende forudsætter en Grundtanke i et Digt, som egentlig hører ham selv til, og naar han da ikke finder denne gjennemført deri, saa bryder han Staven over det Hele, uden videre at bekymre sig, om Forfatteren har villet gjennemføre netop denne Tanke i sit Arbeide eller ikke.

For dem, der af saadanne Forudsætninger kunne ledes paa Vildspor, skal jeg bemærke, at jeg i dette Drama væsentlig ikke har villet fremstille Andet end Forholdet mellem to Venner, hvoraf den Ene, der forener Heltemod og Ridderlighed med Heftighed, Hensynsløshed og calvinistisk Strenghed, hvert Øieblik ved denne sin Hensynsløshed indvikler sig i Forlegenheder og Farer, af hvilke den Anden, (som, uagtet sit Letsind vel veed at skatte den dybere Kjærne bag den bittre Skal) ved sit praktiske Blik og sin Behændighed løsvikler ham igjen. Da det imidlertid var historiske Personligheder, som her skulde

males, saa maatte de tillige fremstilles i deres historiske Omgivning og i deres historiske Colorit. At en Charakter som Kong Henrik ogsaa har noget Aladdinsagtigt ved sig, saa at han tidt hjelpes af Lykken netop der, hvor han selv synes meest magtesløs, og hvor Faren er størst, maatte naturligviis ogsaa antydes. Hiin ovennævnte Grundtanke haaber jeg nu, saavidt min poetiske Begavelse tillod det, nogenlunde at have gjennemført; om nogen anden Grundidee kunde der i dette Stykke ikke være Tale.

Endnu skylder jeg Sandheden at tilføie, at, ligesom Conferentsraad Sibbern var den, der først gjorde mig opmærksom paa den historiske Beretning, der ligger til Grund for „Charles de la Bussière“, saa var han ogsaa den, der henledede min Tanke paa den lille Anekdote, hvorpaa „Henrik af Navarra“ tildeels er bygget.

Paa C. A. Reitzels Forlag ere følgende Arbeider udkomne af Conferentsraad **C. Hauch:**

Bajazet og Tiberius. To Sørgespil. Anden Udgave. 8. 1852. 1 Rbl.
Hamadryaden, et romantisk Eventyr i blandet Form. 2den Udg. 1856. 84 Sk.
Gregorius den Syvende og **Don Juan.** To Dramaer. 2den Udgave. 8. 1859. 1 Rbl. 12 Sk.
***Svend Grathe eller Kongemødet i Roeskilde** Tragoedie i 5 Acter. 8. 1841. 1 Rbl. 32 Sk.
***Marsk Stig.** Tragødie i 5 Acter, 8. 1850. 72 Sk.
***Æren tabt og vunden,** Skuespil i 3 Handlinger. 8. 1851. 60 Sk.
***Tycho Brahes Ungdom.** Drama i 3 Acter. 8. 1851. 60 Sk.
***Gjengjeldelsen.** Romantisk Drama i 3 Acter. 8. 1854. 60 Sk.
***Eventyr i Orkenen.** Drama i 3 Acter. 8. 1855. 60 Sk.
***Kongens Yndling.** Skuespil i 4 Acter. 8. 1858. 64 Sk.
Vilhelm Zabern, en Autobiographie, fra Christian den Andens Tid. 2den Udg. 8. 1848. 72 Sk.
***Guldmageren,** en romantisk Begivenhed fra det forsvundne Aarhundrede. Anden forb. Udg. 8. 1851. 1 Rbl. 24 Sk.
***Tvende Digtninger.** 8. 1837. 72 Sk.
En polsk Familie. Roman i to Dele. Anden Udgave 8. 1860. 2 Rbl.
Fru Werner, en Novelle. 8. 1844. 72 Sk.
***Slottet ved Rhinen, eller de forskjellige Standpunkter.** En Roman i 2 Dele. 8. 1845. 3 Rbl. 60 Sk.
***Saga om Thorvald Vidførle,** 2 Dele. 8. 1849. 3 Rbl.
***Robert Fulton.** En Fortælling. 2 Dele. 8. 1853. 2 Rbl. 24 Sk.
Charles de la Bussière. En historisk Digtning fra den franske Revolution. 8. 1860. 1 Rbl. 72 Sk.
***Afhandlinger og æsthetiske Betragtninger.** 8. 1855. 2 Rbl. 48 Sk
Æsthetiske Afhandlinger og Recensioner. 8. 1861. 2 Rbl. 48 Sk
***Lyriske Digte.** Anden meget forøgede Udg. 8. 1854. 2 Rbl.
Lyriske Digte og Romancer. 8. 1862. 2 Rbl.
Valdemar Seier. Et romantisk Eventyr. 1862. 1 Rbl. 32 Sk.

 Af ovenstaaende Arbeider sælges de med * betegnede, for hvilke Bogladeprisen udgjør **20 Rbl. 60 Sk.**, samlede under Eet for **10 Rbl.**

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.